1

DANA MÂNDRU

S C A R A

— Comedie în patru acte –

2

NOMINALIZĂRI ÎN FINALĂ:

1996 – **Concursul de dramaturgie „Camil Petrescu”** – Ministerul Culturii – Bucureşti

1997 – **Concursul „Cea mai bună piesă românească a anului”** – UNITER – Bucureşti

1997 – **Concursul „Avangarda XXI”** – Bacău

1998 – **Concursul „Dramafest”** – Târgu Mureş

MONTĂRI:

30 august 1998 – **Teatrul Naţional Radiofonic** (Radio România Cultural). Regia: Dan Puican.

Distribuţia: Horaţiu Mălăele, Dana Dogaru, Ileana Stana Ionescu, Dumitru Chesa

Personajele:

EL – soţul

EA – soţia

UN BĂRBAT

O FEMEIE

Decorul:

Pe toată scena este întinsă o scară care urcă uşor dinspre partea dreaptă de jos către partea stângă de sus a scenei. Undeva pe la mijlocul scării există o buclă, un fel de sens giratoriu, pe care personajele o vor urca şi coborî în continuu, rotindu-se în cerc.

ACTUL ÎNTÂI

Scena 1

EL: Tot nu eşti gata, dragă?! Hai, ce mai ai de făcut?

EA: Bagajul, iubitule! Gustările, apa… Şi **s**ă nu-**m**i uit trusa de machiaj!

EL: *(Strâmbându-se.)* Se putea?! Fardurile! Ce-ţi trebuie ţie farduri? Tot urâtă rămâi.

EA: *(Ofensată.)* Mersi. Drăgălaş ca-ntotdeauna.

(Apare din culise încărcată de bagaje.)

EL: *(Uimit.)* Ce-i asta?! Dragă, dar e doar o călătorie de câteva zile. Nu trebuia să iei toată casa.

EA: E strictul necesar. Nimic în plus, nimic în minus. Sunt gata**.** *(Mai aruncă o privire în oglindă.)* Ei, cum arăt?

EL: *(Nici nu se uită la ea.)* Deh, cum arăţi… Tot tu cea de altă dată. Hai, ieşi odată! (Po**r***nesc amândoi.)*

EA: *(Înflăcărată de bucurie.)* Sunt atât de curioasă unde mă duci! De multă vreme nu mi-ai mai făcut surprize, dragule. Când îmi dezvălui misterul?

EL: Stai să ajungem.

EA: *(Visătoare.)* o vacanţă la Paris?! O croazieră pe Mediterana?! O aventură la Polul Nord?! Hai, te rog, spune-mi, nu mă ţine pe ghimpi.

Scena 2

EL: Am ajuns.

EA*: (Privind în jur nedumerită şi dezamăgită.)* Am şi ajuns?! Unde?

EL*: (În faţa lor se înalţă scara care nu se ştie unde duce. El stă ţanţoş cu mâinile înfipte în curea.)* Aici!

EA: Dar nu-i nimic aici, dragă. E pustiu, nu vezi?

EL: Gâscă ce eşti! Cum nimic?! Niciodată n-ai observat esenţialul. Uită-te în faţa ta. Asta e surpriza!

EA: *(Complet dezgustată.)* Ce să văd? Nu văd nimic.

EL: Scara, femeie! Scara! Tu n-o vezi?

EA: *(Remarcă pentru prima oară scara.)* Scara? Ce-i

cu ea?

4

EL: *(Bate satisfăcut şi mândru cu palma pe o treaptă.)* E drumul nostru spre fericire!

EA: *(Scârbită.)* Glumeşti.

EL: Drumul nostru direct spre paradis! Eu am descoperit-o!

EA: Încotro?

EL: Drumul nostru spre fericire! Drumul nostru spre paradis!

EA: Asta ai mai spus-o. Eu vreau să ştiu unde anume mergem. De ce m-ai minţit? Mi-ai promis cea mai frumoasă călătorie din viaţa mea. *(Se smiorcăie.)* Le-am spus tuturor că plec într-o vacanţă de vis. Cum să le povestesc eu că mi-am petrecut vacanţa pe… o scară?

EL: Hai, lasă smiorcăiala! Ştiu eu unde te duc. Las pe mine!

EA: *(Tot smiorcăindu-se.)* Dar rochia mea nouă de seară? (Arată spre unul din bagaje.) Pantofii cei scumpi! Parfumul cel nou! De ce nu mi-ai spus că nu voi avea nevoie de ele?

EL: Ţi-am spus, dar tu ai pus şi aia, şi-ailaltă! Femeie dichisită! Umbli cu farafastâcuri de cucoană! Mie-mi placi şi-n capot. Hai, lasă bagajele aici. Trebuie să pornim.

EA: *(Ezită să renunţe la bagaje. Alege doar unul*

dintre ele pe care îl pune pe umăr, dar fără să o vadă el.) Dar eşti sigur că ajungem undeva?

EL: Ssst, nu vorbi aşa tare. Vrei să ne audă şi alţii? E şansa vieţii noastre, femeie! Nimeni nu mai ştie de scara asta. Eu am descoperit-o. Uită-te în sus! Tu-i vezi capătul?

EA: *(Priveşte credulă.)* Parcă nu. Tii, ce mare e! Şi vrei să spui că noi doi mergem acolo sus? *(Pare totuşi încântată de ceea ce vede.)*

EL: Lasă trăncăneala şi ia-o tu înainte, că eşti femeie.

EA: *(Bate în retragere.)* Ne ne ne! Tu mai întâi, că tu ai descoperit-o! E dreptul tău s-o inaugurezi.

Scena 3

EL: *(Priveşte puţin ezitant prima treaptă. Îi încearcă soliditatea.)* Mda, merge. Să ai grijă că e puţin şubredă. Se vede că n-a mai trecut nimeni pe aici. *(Mai urcă o treaptă.)* Totul e-n regulă, dragă. Poţi să mă urmezi. Eu am să-ţi deschid drumul.

5

(Porneşte pe scară fără să privească înapoi către ea.) Ia priveşte şi tu, dragă, să vezi ce minunăţie!

EA: *(Face primul pas. E excesiv de prudentă.)* Dar nu puteai şi tu să găseşti o scară cu balustradă? Dacă ameţesc?

EL: *(Dispreţuitor.)* Mai bine iei liftul! Păi de ce crezi că am ales scara asta? Tocmai pentru că e atât de spectaculoasă. Toată viaţa m-ai bătut la cap că avem o

existenţă searbădă, fără evenimente neobişnuite, fără senzaţii tari. Poftim senzaţii tari!

EA: *(Fricoasă să continue.)* Nu mai bine rămânem noi acasă? Deseară e serialul acela care-mi place mie iar mâine e meciul pe care îl aşteptai atâta. Hai să rămânem! Îţi fac o fripturică bună şi ne uităm şi noi ca oamenii la televizor. Mai stăm şi noi de vorbă… O să ne simţim ca în concediu. Zău, dragule!

EL: *(Hotărât.)* Să nu aud de serialele şi meciuri! Suntem în vacanţă, în aventura vieţii noastre. Aer curat, linişte, privelişti minunate! Ce-ţi poţi dori mai frumos de atât?

EA: *(Mai urcă o treaptă, se clatină nesigură.)* Eşti sigur că drumul ăsta ajunge undeva? După cum arată, n-aş zice…

EL: *(Ofensat.)* Femeie neîncrezătoare! Niciodată n-ai avut încredere în mine.

EA: *(Împăciuitoare.)* Cum n-am încredere, iubitule?! Dacă nu aveam încredere în tine, te urmam eu aşa. orbeşte, în concediul ăsta?! Fără ca măcar să ştiu unde mă duci?!

EL: Ei, hai, lasă asta. Ţine-te după mine şi fii atentă pe unde calci! Să nu te aud că te mai smiorcăi degeaba că te las aici şi te iau la întoarcere!

EA: *(Temătoare.)* Ai fi în stare să mă laşi aici? *(Smiorcăită.)* Nu credeam că ai un

suflet atât de amar…

EL: *(Plictisit.)* Ţi-am zis să taci! Măcar în vacanţă respectă-mi liniştea, că în rest…

Hai, ce stai? Înaintează!

Scena 4

EA: *(Ţinându-şi echilibrul să nu cadă.)* Nu alerga aşa, că nu pot să te ajung. *(Se împiedică.)* Ah, ciorapul! Mi s-a rupt ciorapul! *(Se opreşte.)*

6

EL: *(Nervos. Se opreşte şi el.)* Asta-i culmea! Ne oprim în loc pentru o amărâtă pereche de ciorapi.

EA: *(Grijulie, căutând firul dus la ciorapi.)* E cea mai bună pereche iar pe celelalte m-ai obligat să le abandonez jos, cu bagajele. Ce ştii tu? Tu nu-ţi schimbi şosetele cu lunile. Ce, crezi c-am uitat ce ciorapi aveai când ne-am căsătorit? Rupţi în vârf şi în călcâi! De-aia nu te descălţai niciodată. Dormeai încălţat! Spuneai că dacă-ţi scoţi pantofii, nu-i mai poţi pune la loc de strâmţi ce erau. Aceeaşi pereche de când ai terminat armata. *(Râde.)*

EL: (*Jignit.*) Da ce? Ca tine căreia nu-i mai ajung boarfele? Ce-ţi trebuie atâtea, tot nu înţeleg.

EA: (*Sfătoasă.*) o femeie trebuie să arate bine în orice împrejurare.

EL: Pentru cine trebuie să arăţi tu bine?

EA: Pentru lumea din jur!

EL: Prostii! Te-ai măritat! Ce-ţi mai trebuie lumea din jur? Pe mine nu mă deranjează dacă te îmbraci în fiecare zi la fel.

EA: Frumos mi-ar şade! Trăiesc între oameni, dragule, iar oamenii văd şi analizează fiecare amănunt. Nu vreau să le dau motiv de bârfă, destul că mă acuză toată lumea de halul în care arăţi. Dar nimeni nu ştie ce catâr încăpăţânat eşti la capitolul haine. Dacă nu ţi-aş schimba eu cămaşa în fiecare dimineaţă, dacă nu ţi-aş lustrui eu pantofii, dacă nu ţi-aş pune până şi pasta pe periuţa de dinţi, vai de capul tău cum ai arăta! Destul că uneori te trezeşti atât de târziu că nu mai apuci nici să te bărbiereşti.

EL: Ieri m-am bărbierit!

EA: *(Ridică privirea acuzatoare spre el.)* Alaltăieri!

EL: *(Încurcat.)* Lasă naibii ciorapii ăia şi hai! *(Porneşte iar.)*

EA: *(Îşi întinde grijulie ciorapul pe picior, apoi îşi aranjează fusta. Priveşte în jos.)* Oh, ce mici au rămas copacii în urma noastră!!!

EL: Nu te mai uita în jos că ameţeşti!

Scena 5

EA: (*Bucuroasă.*) Uite, se vede şi casa noastră! Ah, am uitat geamul de la baie deschis! Vai de mine! Eu mă întorc să-l închid!

EL: Nu fi proastă! Pentru câteva zile?

EA: Nu înţeleg cum am putut să-l uit deschis. Doar am controlat de câteva ori toată casa înainte de a pleca. Vai, vai, cum am putut să uit?

EL: (*Răutăcios.*) Ai îmbătrânit, asta e.

EA: Ia te uită cine vorbeşte! Care din noi s-a născut primul? Cine se plângea mai ieri că a făcut burtă şi a început să chelească?

EL: Soţul celei care mai ieri îşi netezea ridurile cu creme hidratante şi care îşi vopsea părul cărunt fir cu fir. Hai, nu vorbi de bătrâneţe că oricum mă ţin mai bine ca tine! Uite cum gâfâi când urci! Se vede că nu mai ai putere.

EA: (*Plină de energie.*) Nu mai am putere, ai? Dar oare cine face zece drumuri în piaţă şi cară sacoşele pline în fiecare zi?

EL: (*Ţanţoş.*) Eu, desigur!

EA: Nu am zis duminica, zic în fiecare zi. Las că ştiu eu de ce îţi place să mergi la piaţă duminica. Mergi să-i vezi pe amicii tăi jucând table în parc. Vrei să râzi de ei a doua zi, la serviciu. Nu te da mare acum că faci şi tu din când în când piaţa, că tot eu îţi scriu pe listă ce trebuie să cumperi. Ai uitat când m-ai pus să-ţi desenez pe hârtie principalele deosebiri între hrean şi pătrunjel? Dacă ar fi după tine ai lua numai cartofi.

EL: Vrei să spui că nu-s buni? Mamă, ce cartofi făceam când eram holtei! De ce m-am însurat? Ca să evoluez de la cartofi fierţi la… (Cu *dispreţ.) bor*ş de zarzavat.

EA: (*Ofuscată.*) Te pomeneşti că nu ţi-o fi plăcând…

EL: Deh, ce pot să mai spun acum? De-aia mi-am luat nevastă! Ca să-mi facă de mâncare.

EA: (*Bosumflată, prinde putere şi îl depăşeşte.*) Aha,

numai pentru asta! Las că-ţi arăt eu mâncare!

8

EL: Hopa, ai prins viaţă! Nu mai gâfâi? Stai, unde-o iei aşa ca din puşcă? Mai potoleşte-te şi tu, nu te obosi chiar de la-nceput! Avem mult de mers. (*Ea nu se opreşte. El o prinde de braţ cu brutalitate*.) Tu n-auzi? Ia-o mai uşurel.

EA: N-am îmbătrânit, vezi? Încă mai pot să mă ţin pe picioare!

EL: (*Ţinându-i calea*.) Stai cuminte la locul tău! Nu trebuie să dovedeşti nimic.

Oricum nu te vede nimeni aici.

EA: (*Supărată*.) Ţie voiam să-ţi dovedesc, prostule!

EL: Nu-i nevoie. Eu te cunosc… (El o *ia înainte.)*

EA: (*Oboseşte*.) Mă dor picioarele.

EL: (*Enervat*.) Ei, asta-i!

EA: Vreau o pauză!

EL: Deja?!

EA: Tu n-ai tocuri aşa ca mine.

EL: (*Explodează*.) Tocuri?! Ţi-am zis că avem drum lung de făcut şi să te încalţi uşor.

EA: Nu te-am crezut. Credeam că glumeşti. Sunt

pantofii mei cei mai frumoşi. În vacanţă iei cu tine ce ai mai bun, nu?

EL: Dacă-s buni şi frumoşi, nu înseamnă că sunt şi comozi. Tocuri! Pe scară cu tocuri!

EA: De unde să ştiu că am de urcat o scară?

EL: Puteai să te gândeşti la orice situaţie.

EA: Eu m-am gândit la ceva elegant, comod, scump. Speram şi eu o călătorie cu vaporul, romantică, doar noi doi pe punte, sub un clar de lună. Sau să ne oprim într-o pădure pustie la o cabană părăsită, să faci focul în cămin şi să bem şampanie în timp ce tu îmi şopteşti cuvinte dulci…

EL: Ei aş!

EA: Speram o vacanţă luxoasă în care să uit şi eu pentru două săptămâni de bucătărie. Să dorm în aşternuturi de mătase şi să fac baie în piscină. Să beau cocteiluri alese şi să ne plimbăm pe faleză…

EL: Vezi că te contrazici? Faleză într-o pădure pustie?

EA: (*Bosumflată.*) E un fel de-a vorbi!

EL: Visuri de femeie! Ţi-am spus să nu-ţi faci iluzii.

EA: Nimeni nu mă poate opri să visez ceea ce nu voi avea niciodată.

EL: (*Mândru.*) Recunoaşte că n-ai visat niciodată o

scară atât de interesantă!

EA: Nici prin gând nu mi-a trecut!

EL: A fost o idee de-a dreptul originală, nu-i aşa?

EA: Da, cred că te-ai gândit mult până ai găsit-o!

EL: (*Foarte sobru.*) Mereu am căutat să-ţi ofer ceva deosebit, ceva năstruşnic, să-ţi arăt că mai am încă suflet de copil.

EA: … şi **m**inte de copil.

EL: Ca să nu mă mai acuzi că sunt prea sobru.

EA: Vai, am zis eu asta?

EL: Hai, gata, nu sta. Avem drum lung până la apusul soarelui. Te-ai odihnit?

EA: Dar nici măcar nu ne-am oprit.

EL: Nu-i nimic. Noi ne odihnim în mers. Scoate-ţi pantofii dacă altfel nu poţi merge.

EA: Uşor de spus! Vrei să-mi rănesc tălpile? Să-mi rup de tot ciorapii?

EL: Treaba ta! Să nu mai aud o dată de ciorapii ăia nenorociţi că vin şi ţi-i scot cu forţa!

EA: Ei, hai, vino!

EL: De ce oare nu s-au inventat ciorapi din plastic pentru femei? Să nu vă mai aud

toată ziua bocind după încă un fir dus…

EA: (*Iscoditoare.*) Şi pe cine, mă rog, auzi tu toată ziua vorbind de ciorapi?

EL: Pe tine, şi-mi ajunge! Îţi dai seama ce-ar fi să am un harem întreg şi să li se rupă la toate odată ciorapii!

EA: Daaa? Ei, hai, dac-ai început să spui adevărul, mărturiseşte tot! Ca să ajungi să vorbeşti cu o femeie despre ciorapi, trebuie să ajungi… foarte aproape. Cine e?

EL: Cin să fie, dragă?

EA: Spune, ai cui sunt ciorapii?

EL: (*Nervos.*) Hai, nu mă enerva! Fii fată cuminte şi vezi-ţi de drum!

10

EA: (*Plângăcioasă.*) N-am să te acuz de infidelitate doar pentru că ştii cum se rup nişte ciorapi de damă, dar mă deranjează că nu-ţi pasă de propriii mei ciorapi.

EL: (*Plictisit.*) Las că-ţi cumpăr alţii.

EA: (*Îşi scoate pantofii şi îi aruncă în gol.*) Înapoi la primitivism! Apropo, dragă, când crezi că s-a inventat scara?

EL: (*Plin de importanţă.*) Cu siguranţă înaintea erei noastre!

EA: (*Nedumerită.*) Şi la ce le trebuia scară pe vremea aceea? Unde voiau să se urce?

EL: Ce întrebări stupide pui şi tu!

EA: Mă pasionează subiectul, dragă. Cine ar fi crezut **vreodată** că poţi să te dai în vânt după o scară?

EL: Nu-ţi risipi energia cu vorbăria! Următorul popas îl facem acolo, vezi punctul acela negru?

EA: (*Se miră.*) Ce-o fi acolo?

EL: Cine ştie? Să nu te mai plângi de oboseală, de ciorapi sau de tocuri până acolo, ne-am înţeles?

(Mai urcă tăcuţi câteva trepte.)

Scena 6

EL: Acum de ce taci?

EA: Economisesc energie.

EL: Ei, mai spune şi tu ceva din când în când ca să ştiu că mai eşti în spatele meu.

EA: Ca să spui despre mine că vorbesc prea mult? Să generalizezi apoi cu „Ah, femeile astea gureşe ca nişte vrăbii”?

EL: Zi mersi că nu folosesc alte păsări. Vrăbiile îmi sunt chiar simpatice, să ştii. Nu suport însă gâştele. (*Se împiedică şi se loveşte la picior.*) Ah, treaptă nenorocită!

EA: (*Nu se opreşte, îl depăşeşte ca şi cum n-ar fi observat nimic.*)

EL: Ei, ce faci? Nu vezi ce rău m-am lovit?

EA: Şi ce pot eu face?

EL: Nu sta nepăsătoare când eu sufăr.

11

EA: Las că-ţi trece!

EL: (*Se opreşte. se aşază şi-şi freacă piciorul gemând şi privind cu subînţeles la ea ca să-l vadă suferind.*) Au au au!

EA: (*Nu se poate abţine să nu-l compătimească.*) Chiar te doare?

EL: (*Răutăcios.*) Nu se vede?

EA: (*Îi analizează rana.*) Deh, aşa păţesc băieţii răi!

EL: (*Mofturos.*) Fă ceva să nu mă mai doară!

EA: (*Îl sărută pe frunte.*) Gata, a trecut.

EL: (*Alintat.*) Ba n-a trecut!

EA: (*Îl sărută şi pe obraz.*) Mama e cu tine şi trece.

EL: (*Se lasă alintat ca un copil.*)

EA: (*Dintr-odată dură.*) Ei, hai, ridică-te că trebuie să ajungem la punctul acela negru! Nu sta că apune soarele!

EL: (*Scânceşte.*) Din cauza ta am păţit asta! Acum nu mai pot să înaintez.

EA: (*Îl prinde de braţ.*) De ce ţi-ai luat nevastă? La

bine şi la rău, nu-i aşa? Hai să te-ajut! Hopa sus!

EL: Dar mă doare!

EA: Încetişor, mamă, nu te grăbi! Vrei să ne întoarcem?

EL: Nici vorbă! Trebuie să ajungem undeva să înnoptăm, să poposim până îmi mai trece durerea.

EA: (*Agasată de atâta văicăreală.*) Ei, hai, că nu mori din atâta lucru! Nu te-ai lovit chiar aşa de tare.

EL: (*Ţâfnos.*) Ce ştii tu cum m-am lovit eu? (*Îi respinge braţul.*) N-am nevoie de ajutorul tău dacă nu mi-l dai cu sinceritate! Sunt bărbat în toată firea! auzi, să mă sprijin eu pe o femeie! Bine că nu m-a văzut nimeni!

EA: Dar sunt soţia ta!

EL: Oricine ai fi, tot femeie rămâi! (*O depăşeşte. Merge normal ca şi cum nu l-ar mai durea nimic.)*

EA: Cred că ţi-a mai trecut durerea. Arăţi mai bine.

12

EL: (*Şchiopătează din nou.*) Nu aprecia tu la prima vedere dacă mi-a trecut sau nu. Mă doare îngrozitor, dar nu mă plâng ca o muiere. (Înaintează.)

EA: (*Priveşte încântată în zare.*) Oh, ce splendoare! Priveşte! Apune soarele! N-am crezut că se vede atât de frumos! Nu am mai văzut un asfinţit atât de spectaculos şi de la o astfel de înălţime! Ştii că aici suntem mai aproape de soare? (*Începe să recite patetic.*)

„Şi soarele pieri în zarea-albastră

Şi noi stăteam pe scară rătăciţi.

Ah, unde este, vai, iubirea noastră?

Ah, unde-s anii noştri fericiţi?”

Scena 7

EL: (*Privind-o scârbit.*) Cine-a scris porcăria asta?

EA: (*Ofensată.*) E o creaţie la prima vedere. Eu am scris-o. Ce? Nu-ţi place? Mă

Inspiră asfinţitul. E atât de poetic!

EL: (*Ameninţător.*) Nu cumva scrii poezii?!

EA: Nu te interesează ce fac eu în intimitate.

EL: Să nu cumva să te ocupi cu prostii din astea că mă supăr!

EA: Oricărei femei îi plac poeziile iar mie îmi place… şi **s**ă le **c**ompun. Aveam talent cân**d**va. Aşa mi s-a spus.

EL: Cine ţi-a spus?

EA: Lumea. Unii, alţii.

EL: Cine ţi-a citit poeziile? Cine ştia cu ce te ocupi?

EA: (*Timidă.*) Păi… mama.

EL: Şi te-a lăsat să-ţi pierzi vremea cu aşa ceva?

EA: Sigur. Ba chiar m-a încurajat. Tot ea a trimis

câteva poezii la o revistă.

EL: Nu zău?! Şi? Te pomeneşti că ţi le-a publicat.

EA: (*Modestă.*) Ei, nu chiar, dar… mi le-a apreciat.

EL: Ce anume ţi s-a spus?

EA: Eram trecută şi eu printre o mulţime de alţi poeţi debutanţi ca mine. Răspunsul era

unic pentru toată lista aceasta: „Deocamdată nu”.

13

EL: (*Nelămurit.*) Deocamdată nu ce?

EA: (*Plină de importanţă.*) Deocamdată nu voi găsi cititori pregătiţi pentru înaltul nivel al poeziei mele.

EL: (*Ca şi cum ar înţelege.*) Aha! (*Se îndulceşte dintr-odată.*) Vai, aveam în casă o poetesă şi eu nu ştiam s-o apreciez la justa sa valoare!

EA: Deci îţi place strofa mea?

EL: Sigur că-mi place!

EA: Dacă vrei, pot să continui poezia. Mă simt foarte inspirată azi. „Şi soarele pieri în…”

EL: Lasă, o scrii acasă, pe curat, ca să nu-ţi uiţi ideea. Ar fi păcat să se piardă.

EA: Ştiu să şi cânt, să ştii!

EL: (*A lehamite.*) Asta ştiu! Ai tu o melodie a ta preferată!

EA: Da. Vrei să ţi-o cânt? „Hai vino iar în gara noastră mică…”

EL: Iată, am ajuns…

EA: (*Curioasă.*) Unde? Unde?

EL: În punctul negru de popas. Din păcate e de jale.

EA: (*Îngrijorată.*) Cum adică? Ce s-a întâmplat?

EL: Scara! Scara e crăpată. Nu mai putem urca.

EA: Ce vrei să spui?

EL: Ori coborâm, dar se întunecă, ori înnoptăm aici.

EA: Oh, nu! Mi-e frică!

EL: (*Enervat.*) De ce ţi-e frică aici, cocoţată?

EA: Adorm şi cad de pe scară. Sau poate pe aici zboară liliecii. Mie mi-e scârbă de lilieci! Şi de şerpi! Şi de râme!

EL: Asta-i culmea! Numai râmele ne mai lipsesc aici! Cum să-ţi fie frică, dom’le, doar eşti cu mine. Nu sunt eu bărbatul tău? Nu te apăr eu la nevoie?

EA: (*Privindu-l cu adoraţie.*) Ba da, iubitule. Fără tine mi-ar fi tare greu. Tu eşti puternic, curajos! Lângă tine sunt ca o frunză. Tu eşti stejarul meu!

EL: (*Umflându-se în pene. Zâmbeşte satisfăcut de laude.*) Ei, hai, dă-ţi şi tu cu părerea. Ce facem?

Scena 8

EA: Nu ştiu. Eu cobor… mi-e frică. Să rămân, mi-e frică. Ce-ar fi să reparăm scara? Uite, puţin prinsă aici ar fi ca nouă.

EL: (*Îmbufnat.*) Nu se poate repara!

EA: Ba se poate, dragule! Tu eşti bărbatul, tu s-o repari!

EL: Ţi-am zis că nu se poate repara. Îmi trebuie o grămadă de ustensile. Un ciocan, nişte cuie… Ai luat? N-ai luat! Păi cum să te gândeşti tu, femeie, la chestii din astea practice de extremă urgenţă? Măcar o sfoară de-aş avea!

EA: (*Se gândeşte puţin.*) Sfoară?! A, ştiu! (*Îşi scoate ciorapii.*) Ăştia-s buni?

EL: (*Scârbit.*) Păi dacă tot ţi s-au rupt, ar fi ei buni şi ca sfoară… Dar acum nu pot lucra. E întuneric. Lăsăm pe mâine dimineaţă.

EA: Hai că poţi, iubitule! Tu poţi orice! Hai să mai facem câţiva paşi. Câţiva paşi în plus pe drumul nostru spre paradis!

EL: (*Se eschivează.*) Nu pot lucra aşa, împins de la spate. Trebuie să mă gândesc la un plan înainte de a începe. Ce? Crezi că-i aşa de simplu? E treabă grea repararea unei scări. Ce ştii tu? Dacă ţi s-ar rupe o lingură, tot la mine strigi să ţi-o repar.

EA: Dacă eşti aşa de priceput! La cine vrei să apelez dacă nu la bărbatul meu? La vecinul de deasupra?

Scena 9

EL: (*Tresare şi o priveşte iscoditor.*) Ce-i cu vecinul de deasupra?

EA: Am dat şi eu un exemplu. Puteam la fel de bine să zic vecinul de dedesubt.

EL: (*Acuzator.*) Ce treabă ai tu de împărţit cu vecinul de dedesubt? Spune, ce-i între voi?

EA: Un plafon, dragă!

EL: Te-am văzut eu vorbind cu el într-o zi! Ce tot vă şuşoteaţi acolo?

EA: M-a întrebat dacă am plătit lumina.

EL: Lumina, ha? Nu mă prosteşti tu pe mine! Am văzut eu cum se uită la tine!

EA: Nu exagera. Nici nu se uită la mine.

EL: Nu la tine. Nu la faţa ta. Dar se uită la picioarele tale!

EA: (*Îşi priveşte uimită picioarele.*) Ce au picioarele mele?

EL: Se mai crede tânăr, moşneagul! Se mai crede în formă să agaţe femei tinere. Şi-a găsit şi pe cine! Pe nevastă-mea!

EA: Greşeşti, dragule! În primul rând mai am încă picioare frumoase şi-n al doilea rând nu se uita la picioare,

ci la ciorapi.

EL: (*Scos din sărite.*) Mă înnebuneşti cu ciorapii ăştia!

EA: Şi tu mă înnebuneşti cu scara ta!

EL: (*Cu silă.*) Femeia din ziua de azi are trei mari obsesii: să nu-şi rupă ciorapii în înghesuială, să nu-şi rupă unghiile la bucătărie şi să nu se îngraşe.

EA: Ciorapii mi i-am rupt, dar uite ce unghii frumoase am! Aseară mi-am făcut manichiura, special pentru concediu. Cât despre siluetă... mai bine nu mai vorbim. Hai, încearcă să repari scara!

EL: (*Bosumflat, mârâie ceva în timp ce cercetează lipsit de chef treapta ruptă.*) Nu se poate! E imposibil!

EA: Mi-am sacrificat ciorapii şi tot nu poţi face nimic? Gândeşte-te la ceva, de-aia ai capul pe umeri! De-aia eşti bărbat!

EL: E întuneric! Am obosit. Trebuie să mă odihnesc mai întâi. Mi-e şi foame... Pun pariu că ai lăsat mâncarea jos, la bagaje. Aşa eşti tu. Gândeşti ca o femeie.

EA: (*Scoate mâncarea din geantă.*) Da, gândesc ca o femeie: limpede şi calculat. Uite mâncarea! Să nu zici că te ţin flămând în concediu! Dacă ştiam c-o să mă prindă noaptea aici, la cucurigu, plecam la mama.

EL: (*Înfulecă.*) Mai bine aşa decât să vină ea la noi!

EA: (*Blândă.*) A vrut să vină, să mă menajeze pe mine, să gătească ea, sărmana, în locul meu, dar i-am zis că plecăm în vacanţă. Ce s-a mai bucurat, săraca! I-am zis că mergem la Paris. Mai bine rămâneam cu ea.

EL: Că doar n-ai fi vrut s-o luăm cu noi!

EA: De ce nu? N-a văzut niciodată Parisul. Era atât de fericită când i-am spus unde mă duci, că m-a crezut. „Du-te, fata mea, du-te să vezi paradisul cu ochii tăi, că eu n-am apucat să-l văd decât cu ochii minţii”. Ce-am să-i spun la întoarcere? Ce

suvenir îi duc din vacanţă? O ilustrată cu scara?! O aşchie din treapta ruptă?!

Ciorapii mei compromişi?!

Scena 10

EL: Asta ar mai fi lipsit, s-o mai luăm şi pe ea! Ha ha ha! Mi-o şi închipui pe scară!

EA: Oricum s-ar fi descurcat mai bine decât tine şi ar fi reparat scara într-o clipă. Ea a fost şi femeie şi bărbat în casa ei. Crezi că a aşteptat să-i repare alţii scara? Halal bărbat!

EL: Jigneşte-mă! Răneşte-mă! Apăr-o pe maică-ta!

EA: Doar nu vrei să-mi jignesc mama! Nu se poate compara mămica mea cu scorpia de maică-ta. Mama vine la noi de două ori pe an. Maică-ta vine de două ori pe zi!

EL: Vine să te ajute!

EA: Să mă ajute, desigur! Trebuie să dreg maioneza tăiată de ea, supa acrită tot de ea, găluştele întărite tot de ea. Ce gospodină o fi fost şi ea la casa ei! (*Face un gest*

batjocoritor.)

EL: Mie mi-a plăcut mâncarea făcută de ea!

EA: În lipsă de altceva… Şi-**a**poi nu vine la noi ca să mă **a**ju**t**e pe mine în gospodărie, ci **c**a să fie mereu cu ochii pe noi. Să ne pândească! Să nu ne ardă şi nouă într-o zi să stăm cu picioarele pe pereţi pentru a nu o scandaliza pe maică-ta! mai spune-i, frate, să mai stea şi pe la ea pe acasă că are şi-un bărbat, nu numai pe mititelul de feciorusu.

EL: Vorbeşti urât de mama mea şi nu îţi permit!

EA: Lasă că şi tu vorbeşti urât de ea!

EL: De mama ta?

EA: Nu, tot despre a ta! (*Caută în geantă.*) Vrei un măr?

EL: (*Muşcă din măr cu poftă.*)

EA: (*Zâmbind provocatoare.*) Şi uite aşa Eva îl păcăli pe Adam să muşte din măr…

EL: (*Insensibil. Se uită scârbit la măr ca şi cum ar fi găsit un vierme. Nu înţelege aluzia ei.*) Tu eşti Eva?!

EA: (*Apropiindu-se tiptil ca o felină.*) Nu. Eu sunt mărul!

17

ACTUL AL DOILEA

(El şi Ea dorm incomod pe trepte. Ea stă cu capul pe umărul lui, dar El mormăie nemulţumit, îi ridică prin somn capul şi şi-l sprijină pe al lui pe umărul ei. Ea se trezeşte, priveşte în jur, dar nu se poate ridica pentru că el încă mai doarme. Stă cuminte privind în jur.)

Scena 1

EA: Dragule, e dimineaţă!

EL: Mmmm…

EA: Hai, ai dormit destul. Trebuie să pornim la drum. Uite ce ne aşteaptă! (*Priveşte în sus cu uimire.*) Maamăăă! (*Apoi priveşte în jos.*) Oh, nici nu se mai vede oraşul!

E ameţitor! Hai, dragule, trezeşte-te! Pierzi cel mai frumos moment al zilei: răsăritul!

EL: (*Mofturos.*) Las c-am văzut asfinţitul… Sunt în concediu! Lasă-mă să **d**or**m** cât vre**a**u!

EA: Nu uita că ai de reparat scara!

EL: (*Leneş, se strâmbă.*) Scara! (*Se întinde somnoros.*) Scara!

EA: (Se spală cu puţine picături de apă din bidon. El o vede şi sare ca ars, luându-i bidonul din mână.)

EL: Ce dracu’ faci? Spălat îţi trebuie ţie acum? Cu apa noastră preţioasă? Păstreaz-o cu sfinţenie, femeie, că nu-ţi curge apă din cer la comandă.

EA: (*Inocentă.*) Dar trebuie să mă spăl dimineaţa!

EL: Las că nu mori nespălată. Poate dă Dumnezeu şi plouă şi te speli pe gratis. (*Stă cu bidonul în mână. E*

somnoros. Bea multă apă, apoi îşi stropeşte faţa cu apa din bidon.) Băi, ce dimineaţă frumoasă!

EA: (*Tace supusă şi ia bidonul gol din mâna lui.*)

EL: Dar unde-i treapta aceea ruptă, dragă? Nu aici era?

EA: (Caută treapta ruptă.) Ba da, aici era!

18

EL: Păi vezi c-am reparat scara? Cred că m-am ocupat azi-noapte de ea.

EA: Azi-noapte ai sforăit ca un urs.

EL: Important e c-am reparat-o.

EA: Grozav ce-ai mai reparat-o! Ai scăpat fără s-o mai repari! mai ai şi noroc pe deasupra! S-a reparat singură.

EL: Am reparat-o de minune! Uite-o ce trainică e! Ce noroc ai tu cu mine! Eu te fac om, femeie! Fără mine nu eşti nimic!

EA: (*Supărată, porneşte înainte.*)

EL: (*Strigă după ea îmbufnat.*) Dar micul dejun?

EA: Nu-l meriţi!

EL: (*Furios.*) Dar mi-e foame!

EA: Las c-ai mâncat aseară şi supliment!

EL: (*Indignat.*) Ce? Un măr?!

EA: Nu numai mărul. Ce-a urmat... după!

EL: (*Rece.*) Lasă vrăjelile! Aia n-a fost mâncare!

EA: Dar ţi-a plăcut!

EL: Pe dracu' mi-a plăcut. Stăteam într-o poziţie de-a dreptul imposibilă. Îmi intraseră treptele în coaste. Auzi idee la tine! Să facem amor pe scară! Nu te mai puteai abţine câteva zile? Acuma hai, dă-mi să mănânc, altfel nu mă mişc de-aici!

EA: (*Supărată.*) Nu mănânci nimic până... până ajun**n**gem la punctul acela negru! (Ar**a**t*ă în sus.)*

EL: (*Priveşte în sus, înghite în gol.*) Ce nevastă sadică mi-am luat! Numai la dragoste ţi-e gândul şi mă laşi să mor de foame. După ce că ţi-am reparat scara! Stai, unde fugi aşa?

EA: (*Fermă.*) Ţine-te după mine dacă poţi! (*Ea înaintează în forţă. Tună. Se opreşte speriată. El o depăşeşte.*)

EL: Fricoaso! Vezi? Până şi cerul îţi spune că n-ai ce căuta înaintea bărbatului tău. Auzi! Vrea să ajungă ea prima! Ea, o muiere! Eu am descoperit scara, nu ea!

Scena 2

EA: (*Îngrijorată.*) S-a înnourat dintr-odată! tună!

EL: Tună de rea ce eşti!

EA: Plouă! Şi n-avem decât o umbrelă.

EL: Îmi ajunge. Scoate umbrela, nu vezi că a început să picure? Mişcă-te, n-am chef să mă ude!

EA: (*Deschide umbrela. El i-o ia din mână şi se ghemuieşte sub umbrelă.*)

EL: Suntem obligaţi să stăm pe loc.

EA: Dar eu?!

EL: Tu ce?

EA: Mă plouă!

EL: Tu voiai să te speli. Uite! Ai apă din belşug acum! Spală-te!

EA: (*Se face mică într-un colţ al scării în bătaia ploii. Îi e frig, dar el nu o vede cum tremură.*)

EL: (*Aspru.*) Ai luat pulovere? Bineînţeles că n-ai luat, dar n-ai uitat trusa de machiaj. Of, femeie proastă!

EA: Puloverele le-am lăsat jos, la bagaje. Nu mi-ai zis tu să le las?

EL: Dar puteai să te gândeşti la pulovere. Tot eu trebuie să ţi le spun pe toate. Unde ţi-o fi mintea? Oare o ai? Cred că la voi, femeile, creierul e un atavism, un organ atrofiat, rămas de la maimuţe. Altceva nu ştiţi decât să vă maimuţăriţi toată ziulica în faţa oglinzii.

EA: (*Stă zgribulită sub ploaie.*)

EL: (*Dur.*) Măcar atâta lucru fă şi umple bidonul cu apă de ploaie. Ţi-a trebuit să te speli cu apă de băut!

EA: Mi-e frig.

EL: Aşa-ţi trebuie dacă n-ai luat puloverele! Ce-ai mai uitat? Spune, ca să văd ce minuni ne mai aşteaptă. (*Ploaia se opreşte. El îi întinde umbrela deschisă.*) Poftim, să nu te plouă!

EA: (*Strânge umbrela. Tremură de frig. Scoate un prosop din geantă şi se şterge pe faţă, pe păr, pe braţe.*)

20

EL: Dă-mi-l şi mie, nu vezi că m-am udat? (*Îi smulge prosopul din mână.*) Ei, acum la drum!

EA: (*Rămâne puţin în urmă să se şteargă.*)

EL: Acum ce stai? Hai odată, nu mă pune să te aştept, că plec singur înainte. Mai bine ia-o tu înainte ca să te ţin sub observaţie, să văd ce surprize îmi mai pregăteşti.

EA: (*Tremurând.*) Ia-o tu înainte. Mie mi-e frică.

EL: Frică? Tot de lilieci ţi-e frică?

EA: De fulgere. Dacă-ncepe iarăşi ploaia?

EL: Gâscă proastă! Nu vezi că e senin? Gata ploaia, a trecut.

EA: (*Optimistă.*) Când vom ajunge la capăt voi face un duş grozav, am să beau un ceai fierbinte şi am să mă simt excelent!

EL: Dar acum ce motiv ai să nu te simţi bine?

EA: Mi-e cam frig. M-a udat ploaia.

Scena 3

EL: Las că te usuci. Uite, a apărut şi soarele.

EA: E încă frig. E dimineaţă.

EL: Şi ce-ai vrea să fac acuma? Până la prânz te încălzeşti. Hai!

EA: (*Păşeşte tremurând. Suferă în tăcere.*)

EL: Mai compune-mi o poezie!

EA: Nu pot compune aşa, la comandă.

EL: Vezi? Nici eu n-am putut repara scara aşa, cât ai bate din palme. E acelaşi efort. Niciodată nu mă înţelegi şi tu pe mine. Le vrei pe toate de-a gata. Dar ce-s eu? Sclav?

EA: (*Docilă.*) Dacă vrei tu, neapărat, am să compun o poezie. Despre ploaie.

EL: (*Nemulţumit.*) Nu despre ploaie. Nu mai e de actualitate, a trecut. Uite, compune o poezie despre... despre iubire.

EA: Ce fel de iubire?

EL: Cum ce fel de iubire? Câte iubiri crezi că există?

EA: Iubirea faţă de natură, iubirea faţă de ţară, faţă de părinţi, faţă de fraţi, faţă de

semeni, faţă de Dumnezeu, faţă de...

EL: Tu pe cine iubeşti?

EA: Pe mama, pe soră-mea, pe căţelul de la mama, pe Gogu, băiatul soră-mii…

EL: Dar pe mine?

EA: (*În continuarea înşiruirii.*) … şi **p**e tine…

EL: Atunci fă o poezie despre mine.

EA: (*Se gândeşte.*) Nu pot.

EL: (*Mirat.*) De ce nu poţi?

EA: E un sentiment greu de exteriorizat prin cuvinte.

EL: Hai, o strofă, acolo, dacă mă iubeşti…

EA: (*Tremurând şi înaintând cu greu.*) „Atunci când eu te-am întâlnit / Numai pe tine te-am iubit…”

EL: Ei, aş, numai pe mine… Şti**u** că fus**e**sei cu altul, dar te-a lăsat baltă. Şti**u** că m-a**i** acc**e**ptat doar ca să-i faci ăluia în ciudă.

EA: (*Revoltată.*) Nu-i adevărat! Eu o rupsesem cu el, nu el cu mine! *(Timidă.)* Avea pe alta.

EL: Hai, compune mai departe, dar fii mai atentă la rime!

EA: (*Înţepată.*) Depinde de inspiraţie, dragă! Niciun

poet nu compune aşa, fără toc şi

hârtie. Şi n-am auzit de vreun poet care să fi compus poezii pe scară…

EL: Ştiu că zici aşa ca să scapi de corvoadă. Zi mai bine că nu simţi nimic pentru mine.

EA: Ce prostii spui! Ştii bine ce simt pentru tine.

EL: Lasă, lasă, ştiu că m-ai luat din interes, că altul nu se mai uita la tine.

EA: (*Îmbufnată.*) N-ai decât să crezi ce pofteşti. Nu pot să-ţi schimb ideile fixe tocmai acum.

EL: (*Fornăie pe nas.*) Uite, am răcit din cauza ta! Pentru că n-ai luat puloverele! M-a udat ploaia şi – uite – strănut! Am şi febră! Mă doare şi capul, şi gâtul! Aoleu, dar n-ai deloc grijă de mine. Numai la tine te gândeşti. La tine şi la ciorapii tăi!

EA: (*Privindu-şi tălpile goale.*) Care ciorapi?! N-am nici pantofi în picioare. (*Tremură vizibil.*)

EL: (*Privind-o acuzator.*) Parcă eşti o curcă plouată! Degeaba te fardezi! Uite cum arăţi! Hai, mergi mai repede că mi-e foame. Vreau să ajung la locul de popas.

EA: *(Grăbeşte pasul, dar îi este din ce în ce mai rău.)*

EL: (*Strănută.*) Aoleu, ce mi-ai făcut? Acum dacă mă îmbolnăvesc ce fac? Halal aventură! Aspirine ai luat? Altă dată nu te mai iau nicăieri! Plec singur, îmi iau câtă

mâncare vreau, câte haine am nevoie... Nu te mai las pe tine să faci bagajele, că tu iei rochia de seară în loc de umbrelă. Minte de femeie!

EA: (*Protestează, dar fără vlagă.*) Nu mai vorbi aşa urât cu mine. Sunt totuşi soţia ta!

EL: Eh, soţie...

EA: Altfel îmi vorbeai înainte de a ne căsători. Atunci ştiai să-mi faci şi puţină curte...

Aveai mai multă grijă de mine. Odată m-ai dus chiar şi la cofetărie, mai ţii minte? Ţi-a plăcut aşa de mult prăjitura, că mi-ai mâncat-o şi pe a mea. Alta nu mi-ai mai oferit niciodată...

EL: Atunci mă băteai la cap cu silueta. Prăjitură îţi trebuia ţie? Dacă te îngrăşai, te făceai urâtă şi nu îmi mai plăceai. (*Strănută.*) Vai ce bolnav sunt! Fă ceva, ai grijă de mine, nu sta degeaba!

EA: Ţi-e frig?

EL: Sigur că mi-e frig!

EA: (*Scoate din geantă o eşarfă.*) Pune asta în jurul gâtului.

EL: (*O înşfacă din mâinile ei.*) Bineînţeles că pentru tine ai luat tot ce trebuie. Ia dă geanta încoace să văd ce mai ascunzi. (*Cotrobăie prin geantă.*) Farduri! Farduri! Farduri! (*Aruncă un pumn de cutiuţe peste scară.* Ea priveşte stupefiată, dar nu are putere să protesteze.) Asta îţi lipseşte ţie aici! (*Mai găseşte ceva.*) Mincinoaso! Ce-i cu ăştia?!

EA: (*Calmă.*) o pereche de ciorapi.

EL: M-ai minţit în cel mai ordinar mod. Mi-ai spus că nu mai ai!

EA: Şi la ce-ţi ajuta dacă-ţi spuneam că mai am?

EL: Mi-ai fi spus adevărul şi te iertam.

23

EA: Era o pereche pe care o ţineam pentru când vom ajunge la capăt. Nu pot ieşi în halul ăsta în lume.

EL: (*Enervat.*) Femeie mincinoasă! (*Îi dă o palmă.*) Să nu mă minţi tu pe mine, auzi? Nici măcar pentru o pereche de ciorapi. Pun pariu că ai ascuns pe undeva şi un pulover pentru tine. Scorpie! (*O loveşte din nou. Aruncă perechea de ciorapi.*) Auzi, să iasă în lume! Cum să ieşi în lume? Ai renunţat la pantofi! Ai fi ieşit desculţă şi cu ciorapi noi? Şi unde crezi tu că mergem?

EA: Speram să-mi cumperi o pereche nouă de pantofi acolo, sus!

EL: (*Pufneşte nervos pe nas.*) Crezi că mergem la cumpărături?(*Cotrobăie din nou prin geantă.*)

EA: Cum îţi permiţi să-mi umbli în geantă? Sunt lucrurile mele. N-ai decât să mă loveşti cât vrei, dar dă-mi geanta înapoi.

EL: (*Găseşte un pachet de mâncare.*) Şi mâncarea tot la tine ai ascuns-o! Uite câte pachete ţi-ai făcut, hapsâno! Nu-ţi mai ajunge! Iar mie nu-mi dai nici măcar un colţ de pâine. Sufăr eu de foame ca să mănânci tu! (*Îi azvârle înapoi geanta, dar păstrează pacheţelul de mâncare.*)

EA: (*Aproape implorând.*) Nu mânca acum că nu mai am ce-ţi da la popas!

EL: Trebuia să calculezi mai bine călătoria asta şi să pregăteşti destule pachete. Niciodată nu te gândeşti la lucrurile esenţiale. Tot pe mine mă laşi să-mi bat capul cu ele*! (Porneşte înainte mestecând.*) Ce fel de brânză ai pus între feliile de pâine?

EA: Caş.

EL: (*Scârbit.*) Caş?! Aoleu, ce mă fac eu cu tine? Nici după atâţia ani n-ai băgat la cap că nu-mi place caşul? (*Totuşi mănâncă.*)

EA: N-am găsit altceva în piaţă. Dacă mi-ai fi spus din timp de călătoria asta, aş fi putut pregăti ceva mai bun.

EL: De-aia eşti nevasta mea, ca să te gândeşti la toate variantele, şi bune, şi rele. Uite, nu te-ai gândit că mă pot îmbolnăvi iar acum sufăr. (*Accentuează răceala.*) Uite ce rău mă simt!

EA: (*Deşi se simte din ce în ce mai rău, ea continuă să meargă. Se prăbuşeşte din când în când, dar face eforturi să se ridice. El nu o vede cum se chinuie.*)

Scena 4

EL: Gata, am ajuns la popas. Dă-mi de mâncare.

EA: (*Îl ajunge cu greu din urmă.*) Tocmai ţi-ai mâncat porţia.

EL: Cum?! Numai atâta?!

EA: Toate pachetele sunt numărate. Dacă mai mănânci unul, s-ar putea să nu ne ajungă.

EL: Ei, lasă, că am să rabd pe urmă de foame. Dă-mi ceva de mâncare, dar numai caş nu.

EA: (*Docilă, caută în geantă şi îi dă. Ea se aşază zgribulită pe trepte, acoperindu-se cu braţele.*)

EL: (*Mestecând.*) Tu de ce nu mănânci? Îţi trebuie energie ca să urci. N-am chef să rămâi în urmă.

EA: (*Retrasă.*) Nu mi-e foame.

EL: Vrei să spui că nu-ţi mănânci porţia?

EA: Nu.

EL: (*Bucuros.*) Atunci o mănânc eu şi pe a ta.

EA: Nu ţi-o dau ţie. O păstrez pentru mai târziu.

EL: Ia mai scuteşte-mă! Sunt soţul tău şi trebuie să ai grijă de mine.

EA: Nu-ţi dau nimic.

EL: (*Îi trage brutal geanta din mână. Caută şi pachetul ei.*) Hm, păstrează numai pentru ea în timp ce eu rabd de foame... Numai la tine te gândeşti! Dacă nu mănânci acum, gata!

EA: Atunci am să mănânc şi eu! *(Întinde mâna după pachet.)*

EL: S-o crezi tu! N-ai vrut când ţi l-am oferit, gata!

(Mănâncă.)

EA: (*Supărată, se ridică şi porneşte înaintea lui. El nu o observă, fiind preocupat de sandvişul pe care îl înfulecă.*)

EL: (*Mângâindu-şi burta.*) Acum pot spune că am mâncat ca lumea. La drum! (*Se uită în spate după ea.*) Unde naiba eşti? (*O vede înaintea lui. Se încruntă. O ajunge*

din urmă plin de furie şi o prinde de păr. Ea ameţeşte.) Să nu mai faci una ca asta niciodată! Treci în urma mea, n-ai ce căuta înainte. Eu am descoperit scara!

EA: (*Răpusă de boală, leşină şi se prăbuşeşte pe trepte.*)

EL: Femeie slabă! Numai ce mi-am înfipt degetele în părul ei că a şi leşinat. Hai, lasă teatrul că nu te cred. (*Păşeşte peste trupul ei şi pleacă mai departe.*) Uite că s-a mai încălzit. Te-ai uscat?

EA: (*Nemişcată în acelaşi loc.*)

EL: Să nu îmi spui că încă ţi-e frig pentru că nu te cred. Mie mi-e cald, la fel trebuie să-ţi fie şi ţie. (*Întoarce capul peste umăr. S-a depărtat prea mult de ea şi nu o mai vede.*) Unde te-ai ascuns? Te pomeneşti că te-ai azvârlit în prăpastie! (*Se aşază în genunchi şi priveşte cu atenţie în jos, peste buza prăpastiei.*) Heei! Eşti acolo jos? Unde te-ai dus? Hai, ce naiba, doar nu te-ai supărat pentru atâta lucru. Orice bărbat mai ridică mâna la femeia lui. Hei, unde eşti? Hai, nu te mai ascunde! Dacă vrei, te las pe tine

înainte. Măcar câteva trepte. (*O zăreşte într-un sfârşit prăbuşită undeva în urmă.*) Ce-ai păţit? Ai adormit? Dar e miezul zilei, dragă, nu dormi când soţul tău e în picioare! (*Ea nu face nicio mişcare. El se întoarce la ea şi o cercetează ca pe un animal adormit. O atinge uşor cu vârful pantofului.*) Hei! Trezeşte-te*!* (*Se apleacă peste ea. Îi atinge fruntea.*) Mamă, dar ce mai arzi! Trezeşte-te că ai făcut insolaţie! Hai, dragă, nu lenevi, că nu e duminică. Om fi noi în concediu, dar călătorului îi stă bine cu drumul. Mai avem mult de mers. Nici nu se vede capătul. Parcă tu mă îmboldeai înainte că avem de mers. (*Devine din ce în ce mai agitat.*) Hai, dragă, nu te simţi bine? Oh, de ce arzi în halul ăsta? Soarele nu e chiar atât de puternic. Ţi-ar mai trebui un duş sub ploaie să te răcoreşti.

Scena 5

EA: (*Îşi revine cu greu în simţiri.*) Ah, unde sunt?

EL: Pe scară, dragă. Hai, sus, plecăm.

EA: (*Încearcă să se mişte.*) Nu pot. Mă doare tot corpul.

EL: Ai şi obosit? După o zi, dragă? Credeam că eşti femeie rezistentă. De-aia te-am luat de nevastă, că erai femeie sănătoasă şi voinică. N-aveam eu nevoie de o mâţă

mofturoasă ca să am ce trage cu ea, să-mi leşine în braţe la fiecare durere de măsele. Hai, te-ai odihnit? La drum, călătorule! Uite, mai facem un popas acolo, la următorul punct negru. Hai, că-i aproape. Nu te mai alinta atâta că n-ai nimic.

EA: Nu mă simt în stare să mă ridic. Mi-e foarte rău!

EL: Las că trece. Nu aşa mi-ai spus şi tu când m-am lovit? Vezi că mi-a trecut? Nu mai am nimic. Urc scara într-un picior dacă vreau. Hai, nu te mai fandosi degeaba că e o simplă fierbinţeală. Bea nişte apă şi te răcoreşti.

EA: De la ploaie mi se trage. Mi-a fost frig. Sper că nu m-am îmbolnăvit.

EL: Prostii! N-ai nici pe dracu'!

EA: (*Priveşte ameţită în zare.*) Păsări!!! Sute de păsări vin spre noi! Apără-mă, iubitule! Vor să mă răpească şi să mă ducă din nou pe pământ.

EL: (*Caută păsările pe care le vede ea.*) Nu-i nicio pasăre!

EA: Sunt vulturi carnivori! Vor să mă sfâşie, vor să mă înhaţe! Nu mă lăsa, iubitule! Ţine-mă în braţe! (*Se agaţă cu putere de braţele lui. El stă stângaci privind după vulturi.*) Nu-i lăsa să mă răpească! Eu vreau să rămân cu tine!

EL: (*Priveşte îngrozit în jur.*) Unde vezi tu vulturi? Aiurezi!

EA: Se apropie Împăratul!

EL: Ce împărat?

EA: Împăratul vulturilor! Vrea să discute cu tine. Te întreabă cu cât vrei să mă vinzi? Vrea să intru în haremul lui.

EL: (*Dezgustat.*) În haremul vulturului?!

EA: AI Împăratului! Mă dai? Mă dai tu pe mine,

dragule? (*Plânge în braţele lui.*) Nu mă da! Nu vreau să plec cu el! Eu vreau să rămân cu tine! Ocroteşte-mă! Salvează-mă! (*Ţipă.*) M-a prins în gheare! (*Se zvârcoleşte.*) Lasă-mă! Nu vreau să fiu soţie de vultur! Iubitule, salvează-mă! Mă ia cu el spre înalturi! Prinde-mă! Adu-mă înapoi pe scară!

EL: (*De-a dreptul intrat în panică.*) Ai înnebunit? Oh, ce mă fac acum cu o nevastă nebună? Părea întreagă la minte când am luat-o. M-am uitat bine la ea: să aibă mâinile şi picioarele la locul lor, să aibă dantura în stare bună, să nu sufere de

diabet sau de inimă şi să aibă capul pe umeri. Nu cumva o fi schizofrenică… Mi-a ascuns tot timpul adevărul! Când o apucau crizele se închidea, probabil, în baie şi ieşea de acolo normală. Nevastă nebună îmi trebuie mie? Nu-mi era mie bine de unul singur? Acum trebuie să-i suport toată viaţa crizele de nebunie… Ah, dac-aş fi ştiut ce m-aşteaptă! (O zguduie *puternic.) Hai,* gata, potoleşte-te!

EA: (*Scânceşte.*) Pleacă singur! Împăratul m-a luat prizonieră. M-a înlănţuit pe stâncă, pradă păsărilor cerului. Fugi! Salvează-te! Acum vrea să se răzbune pe tine! Lasă-mă pe mine aici! Du-te! Ajungi la capăt şi fără mine.

EL: Ei, cum fără tine?

EA: Pleacă! E spre binele tău!

EL: (*O crede.*) Vorbeşti serios?

EA: (*Suferind la despărţire.*) Du-te! Du-te!

EL: (*Se ridică să plece.*) Bine, dar ai grijă ce faci!

EA: (*Plângând.*) Drum bun, dragul meu! N-am să te uit niciodată!

EL: (*Face câţiva paşi, se uită prudent după vulturi, apoi o priveşte pe ea peste umăr.*) Te iau la întoarcere. Tu fă-te bine până mă întorc. (*Face primul pas.*) A, era să uit! (*Se întoarce, ia geanta cu mâncare, scoate dinăuntru câteva farduri şi i le răstoarnă în poală.*) Uite, în caz de ai nevoie. Ne vedem mai târziu! Pa! *(Pleacă.)*

Scena 6

EA: (*Rămâne agonizând pe scară.*)

EL: (*Merge singur mai departe.*) Asta-mi mai lipsea! Ce mă fac acum cu ea? S-o bag într-un ospiciu, m-ar costa o avere toată viaţa, că e încă tânără. A! O duc la maică-să! Să aibă ea grijă de ea, că ea a făcut-o nebună. Şi dacă-şi dă duhul? Soacră-mea, nu nevastă-mea. Atunci tot la mine vine. Nu, nu, mai bine o trimit la doctor să se facă bine. Dar se vindecă? N-aş zice. O ştiu eu pe nebuna aceea de la etajul şapte! E aşa de când o ştiu. Atunci am să divorţez. Toată lumea va fi de acord cu mine că nu-mi pot continua viaţa cu o nebună în casă. Mie îmi trebuie o nevastă destoinică, una care să-mi facă de mâncare. Dar cine mă mai ia pe mine la vârsta asta?! De fapt, sănătos sunt, puternic sunt, aş putea spune că mai sunt

chipeş încă. De ce nu m-ar plăcea şi pe mine cineva? Am văzut-o eu pe frumuşica aceea de la xerox! Se cam uită după mine! Da, şi are nişte... ciorapi foarte frumoşi! Am

văzut că-i plac bărbaţii maturi şi hotărâţi aşa ca mine. Ce să-i placă la puştanii de vârsta ei? Ei nu ştiu decât geci de piele şi jocuri electronice. Pe când eu, om serios, cu experienţă în căsnicie, ştiu să mă port cu o femeie. Îi duc şi ei o floare o dată şi o duc la cofetărie şi gata! Orice puştoaică s-ar simţi flatată să îi facă un om matur curte. Mai ales unul serios ca mine! O fi ea tinerică, dar am s-o oblig să înveţe din mers. Eu ţin la familie, respect instituţia ce se numeşte căsnicie! Eu ştiu să respect femeia! Ştiu să o fac să se simtă femeie! Am s-o învăţ tot ce am reuşit s-o învăţ şi pe nevastă-mea că şi ea era cu pluta la început. Noroc cu mine, zău! Păcat de ea! Atât de tânără şi de slabă de înger! Ce-o fi păţit, biata de ea? Eu m-am purtat frumos cu ea. Am menajat-o, am ocrotit-o! Boala exista în ea, ascunsă, iar acum îşi arată colţii. N-o să mă judece nimeni că aş fi eu de vină pentru boala ei. Ea mi-a spus „Du-te, du-te”! Dar cum s-o las aici, singură? Cum s-o las pradă vulturilor? Măcar până la capăt să ajungă… Ar fi nedrept din partea mea s-o abandonez pe drum… Da ce? Şi ea m-a lăsat să sufăr când m-am lovit aşa de rău! Iar acum uite ce bolnav sunt! Tot din cauza ei! Las să vadă şi ea ce înseamnă să fii lăsat de izbelişte. (Merge mai departe plin de avânt.) Iar apune soarele… A mai trecut o zi… Şi încă nu se vede capătul! (Se simte ciudat, mer*ge nesigur, ezitant.)* T*otuşi cum s-a la*s singură aici? Noaptea?! Ei *îi* este frică de lilieci. Poate î*i* e*s*te frică şi de vulturi! (Se uită în urmă.) Ni*ci n-o* m*ai văd.* Nu pot să mă întorc! Nu pot să renunţ la drum când am ajuns deja atât de sus! Ea mi-a spus să merg până la capăt! Pentru ea trebuie să ajung! (Ezită. Priveşte tot *mai des în urmă.) De fa*p*t… făt*u*ca ace*ea de la xerox e cam… nu ştiu cum pentru mine. Iar m*ă* întorc la cart*o*fi fierţi? Nu! mai bine la borş cu zarzavat! (Se opreşte. Stă cu faţa î*n direcţia de* c*oborâre.) Nu pot să fac asta! Ea mi*-a zis să ur*c*! Dacă mă întorc, aş dez*a*măgi-o. E*u*, omul atât de hotărât, să renunţ la poziţia mea de acum pentru o femeie? Nu mă pot preta la un asemenea compromis! (Continuă să urce.) Nu! Nu po*t s-o la*s *a*i*ci!* Ce suflet am şi eu? Şi aşa mă acuză mere*u* că su*n*t

lipsit de tandreţe... (Începe *să coboare.) Ba* nu! Eu sunt bărbat! Eu trebuie să urc! Să urce şi ea după mine dacă nu vrea să mă piardă! Da, da, să urce ea după mine! (Urcă din nou. Fluieră relaxat ca şi cum nu s-ar gândi la nimic. Se întunecă din ce în ce. Puţin mai sus, pe scară, vede un punct întunecat.) Am ajuns la popas! Acum pot să dorm şi să mănânc. Mâine îmi continuu drumul. (Urcă *treptele spre punctul întunecat. Acolo e de fapt o femeie ghemuită care doarme. Se apropie totuşi curios, dar reţinut.) Se* pare că toţi bărbaţii care se aventurează pe scară îşi abandonează nevestele pe drum. Păi dacă sunt atât de slabe şi neputincioase! Niciodată nu îşi drămuiesc bine forţele şi clachează când ţi-e lumea mai dragă. Nu-i o scară uşor de urcat. E dificilă, dar ce ştiu ele?! Ele cred că tot ce zboară se mănâncă şi toate scările sunt rulante. (Vrea *să treacă de femeia care doarme pe trepte. O priveşte de la distanţă. Când o recunoaşte, priveşte stupefiat în urmă. Vrea să spună ceva, dar e mut de uimire. Gesticulează ca şi cum ar vrea să spună „Dar te-am lăsat acolo jos!”. Ea se ridică şi zâmbeşte fericită.)*

EA: Ah, iubitule! Ştiam că ai să cobori din nou la mine! Nu erai tu în stare să mă laşi singură noaptea!

EL: Dar unde-s vulturii?!

EA: Care vulturi? (*Îi pune mâna pe frunte.*) Aiurezi, dragule! Ai temperatură! Eşti bolnav, dar am eu grijă de tine, dragule! Sunt soţia ta care te iubeşte!

EL: (*Se lasă mângâiat, dar e încă derutat cum a ajuns ea mai sus pe scară.*) Ţi-e mai bine? Au plecat vulturii?

EA: (*Râde copilăroasă.*) Fără mine eşti ca un pui fără ocrotire. Dar ştiam că ai să te întorci la mămica ta! (Îl mângâie pe păr.)

EL: Dar, totuşi, cum ai ajuns aici?

EA: Vai, ce bolnăvior e puiul mamei! Ai uitat ce căutăm pe scară? Eu ţi-am spus să-ţi continui drumul, să nu stai pe loc din cauza unei răceli amărâte! Tu trebuie să mergi mai departe, doar e scara ta! Dar acum suntem din nou împreună, aşteptăm zorii ca să plecăm din nou. Dormi, iubitule, în braţele mele! E cea mai frumoasă dovadă de dragoste pe care mi-ai făcut-o vreodată. Te-ai întors la mine ca să nu

mă părăseşti. Ah, dragul meu, dragul meu*!* (*Îl ţine în braţe ca pe un copil. Îl leagănă.*) Eşti obosit. Tu ai făcut un drum în plus întorcându-te pentru mine. Nu vreau să-ţi fiu o povară, dar tu te-ai sacrificat pentru mine. Dormi! Eu am să-ţi cânt. Am să te veghez până ce boala o să te lase în pace. (*Începe să fredoneze strângându-l posesivă în braţe.*)

„Hai vino iar în gara noastră mică

Priveşte-mă să vezi cât mi-e de frică

Iubeşte-mă şi dă-mi curajul vieţii

Sărută-mă s-alungi umbra tristeţii”.

— Sfârşitul actului al doilea –

ACTUL AL TREILEA

Scena 1

(El doarme comod în braţele ei. Ea e trează, sorbindu-l din ochi în timp ce doarme. El face o mişcare.)

EA: Bună dimineaţa, iubitule!

EL: (*Mârâie ceva în barbă.*)

EA: Astăzi e o zi frumoasă! Trezeşte-te şi priveşte în faţa ta! Niciodată scara nu mi s-a părut mai frumoasă. Priveşte-o cum se înalţă mândră către ceruri, cum coteşte lin pe după nori, cum ţâşneşte puternică spre lumină! Iar noi suntem pe scară, iubitule, suntem pe calea cea bună! Drumul nostru spre fericire! Drumul nostru spre paradis! Nici Parisul nu m-ar fi făcut mai fericită! Nici din turnul Eiffel nu vezi privelişti mai minunate! Nici din vârful muntelui nu respiri aer mai curat! Nici în hotelurile cele mai luxoase nu dormeai atât de bine ca în braţele mele! Ce idee fantastică ai avut, iubitule, să ne petrecem concediul pe o scară! Nici prin gând nu mi-a trecut o idee atât de originală! Tu eşti soţul meu şi sunt mândru de inteligenţa ta sclipitoare! Toată lumea pleacă la Paris în vacanţă! E demodat! Uită-te la noi ce fericiţi suntem aici, atârnaţi între cer şi pământ! Ne îndreptăm furtunos spre al nouălea cer, dacă nu cumva am şi ajuns acolo!

EL: Mda, mda! (*Somnoros.*) Şi ce ziceai de… inteligenţa mea?

EA: Sunt atât de mândră că am un soţ ca tine: deştept, inventiv, original şi atât de modest! Şi care, mai presus de orice, mă iubeşte atât de mult!

EL: (*Plictisit.*) Bine, bine.

EA: (*Zglobie.*) Azi sărbătorim! Micul dejun la pat pentru iubitul meu! Fără caş, fii liniştit! (*Îi întinde pacheţelul cu mâncare.*)

EL: Şi cafeaua?!

EA: (*Scuzându-se.*) Apă de ploaie dacă vrei. Cafeaua la întoarcere.

EL: (*Mofturos.*) Nu vreau apă de ploaie! Vreau apă de la robinet!

EA: (*Şi mai jenată.*) Nu mai avem, dragule. E vina mea, iartă-mă. Am folosit-o ieri pe toată.

EL: (*A lehamite.*) Da, mi-aduc aminte!

EA: (*Veselă.*) Cum ai dormit?

EL: (*Îmbufnat.*) Incomod.

EA: (*Nelămurită.*) Incomod în braţele mele?

EL: Eşti tare. Eşti cam slabă.

EA: (*Ofensată.*) Eu?! Slabă?!

EL: Ar trebui să mai pui ceva pe tine. Femeile de vârsta ta arată a femei în toată regula.

EA: Eu vreau să mă păstrez suplă pentru tine. Să nu-ţi fie ruşine cu mine.

EL: Las că nu mi-ar fi ruşine nici dacă ai avea o sută de kile.

EA: (*Brusc întristată.*) Deci nu-ţi pasă cum arăt...

EL: Oricum ai arăta, tot un kil de pudră îţi pui pe faţă.

EA: (*Amintindu-şi brusc, scoate trusa de machiaj şi se aranjează în grabă.)*

EL: (*O vede.*) Ce-ţi spuneam? Termină cu prostiile astea! Trebuie să pornim.

EA: (*Sare în picioare entuziastă.*) Eu sunt gata!

Scena 2

EL: (*Încearcă să se ridice leneş.*) Nu cumva e duminică azi?

EA: Cine mai ştie ce zi e astăzi? Am pierdut noţiunea timpului. Uite, nici ceasul nu mi l-am luat. Am vrut să uităm de timp în vacanţa asta. Suntem undeva în afara timpului şi a spaţiului. Ne ghidăm după soare. Poate că acolo, jos, acum am fi fost deja bătrâni, dar uită-te la noi în ce formă grozavă suntem: tineri şi entuziaşti!

EL: Nu, eu sunt încă bolnav! Lasă-mă să mai zăbovesc un pic în pat. (*Priveşte în sus.*) Aoleu, cât mai avem de mers!!!

EA: Hai, nu fi leneş!

EL: Uite că s-a stârnit şi vântul! Vrei să mă îmbolnăvesc şi mai tare?

EA: (*Îl alintă.*) Are mămica grijă de tine, alintătură mică! Uită-te la tine! Om în toată firea şi te smiorcăi ca un bebeluş. Când mă uit la tine înţeleg de ce nu am făcut

noi copii. Nu aveam unul gata crescut în casă? Ce ne mai trebuie unul mic şi hachiţos? Îmi ajunge să te corcolesc pe tine toată ziua. Dacă aş fi avut un copil, ai fi crezut că te neglijez şi mi-ai fi făcut zile fripte. Deşi mi-aş dori atât de mult un copilaş…

EA: (*Porneşte înainte fără tragere de inimă.*) Hai, nu vorbi de fleacuri. Copil ne trebuie nouă acum? Nu ne e bine aşa, împreună, pe scară? Ce te-ai fi făcut cu un bebeluş acum în vacanţă?

EA: Aş fi rămas cu el acasă.

EL: Păi sigur, şi mi-aş fi stricat concediul cu scutece şi biberoane.

EA: (*Umilă.*) Ştii? Mai e timp să facem un copil. N-ar fi frumos să avem şi noi unul? Tu te-ai duce cu el la stadion… Ce mândru vei fi când va pleca la armată!

EL: Lasă vrăjelile! Ştiu că vrei o fată.

EA: Nu, nu, uite, vreau un băiat ca să-ţi fie ţie drag. Să aibă cine purta numele tău mai departe.

EL: Să iasă un golan? Un hoţ sau un criminal? Să

umble prin baruri toată ziua şi să pută a tutun? Să violeze vreo fată şi-apoi s-o aducă în casa noastră? Să n-aud de băieţi! Nu vezi cum sunt puştii de acum? Ehe, pe vremea mea nici nu crâcneam în faţa unei fete. Acum uită-te la ei: în loc de bună ziua ei fac schimb de prezervative!

EA: (*Abţinându-se să nu râdă.*) Ei, lasă, că nici tu n-ai fost uşă de biserică la vârsta lor!

EL: (*Revoltat.*) Ce ştii tu cum am fost eu? Eu am respectat întotdeauna femeia! Am ocrotit-o şi m-am uitat la ea ca la o sfântă.

EA: Care femeie?

EL: Femeia în general!

EA: Aaa, în general! (*Zâmbeşte ascuns.*)

EL: (*O surprinde zâmbind.*) De ce zâmbeşti? Mereu zâmbeşti când eu vorbesc serios. Ce-i de râs? De ce mă iei peste picior?

EA: N-am zâmbit, dragă, ţi s-a părut. O contracţie de muşchi, probabil.

EL: Toată ziua eşti cu gura până la urechi. Ce eşti aşa de veselă? Ce motiv ai să fii veselă?

EA: De ce să nu fiu veselă? Tânără sunt, fericită sunt... Ţi-**a**r plăcea o atmosferă din ace**e**a mohorâtă, doar să-ţi tune şi să-ţi fulgere? Pot să ţi-o creez, să ştii, dar nu cred că o să-ţi facă plăcere.

EL: Nu suport să te văd zâmbind. Îţi baţi joc de mine, asta e! Trebuie să zâmbeşti doar atunci când îţi dau eu motiv să fii veselă.

EA: (*Supărată.*) Când îmi dai tu motiv să fiu veselă?

EL: (*Sobru.*) Când îţi spun glume.

EA: Glumele tale sunt vechi şi nesărate. Nu râde nimeni de ele. Nici măcar tu!

EL: Ba râd, pentru că sunt glume bune.

EA: Or fi fost ele bune când le-ai spus prima dată. Acum sunt depăşite. Mai schimbă şi tu repertoriul.

EL: Atunci de ce râzi când ţi le spun?

EA: Râd ca să-ţi fac ţie plăcere. Ca să crezi că mă amuză.

EL: (*Îmbufnat îi întoarce spatele şi măreşte pasul.*) Femeie mincinoasă!

EA: (*Pe acelaşi ton.*) Bărbat demodat!

EL: (*Ironic.*) Sigur, ţi-ai fi dorit un fante din ălà la patru ace şi cu părul dat cu gel.

EA: De ce nu? Mi-ar fi plăcut să am un soţ pedant, elegant, îngrijit…

EL: Un filfizon!

EA: … care să-mi aducă flo**r**i măcar de ziua mea şi **s**ă nu **u**ite când e aniversarea căs**ă**toriei.

EL: (*Indignat.*) Am uitat eu vreodată când e

aniversarea căsătoriei?

EA: Nu o dată!

EL: Am uitat eu anul ăsta să sărbătoresc evenimentul?

EA: Anul ăsta nu, pentru că mai sunt două săptămâni până atunci!

EL: Păi vezi!? De ce vorbeşti fără să ştii ce gândesc eu? Ştiam că mai sunt două săptămâni! Sau vrei să-ţi spun „la mulţi ani” în fiecare zi de-acum încolo?

EA: De ce nu? Nu merit să trăiesc ani mulţi? Merit urări frumoase numai la sărbători? Nu mi-ai mai făcut un compliment de nu ştiu când!

EL: Ce compliment ai vrea să-ţi fac?

EA: Oricare. Că-ţi place cum m-am îmbrăcat!

EL: (*Analizând-o dezgustat.*) N-aş zice…

EA: Că-ţi place rujul meu cel nou!

EL: Ce culoare are?

EA: Că-ţi place borşul de zarzavat!

EL: Ei, asta-i prea de tot!

EA: (*Implorând.*) Spune că-ţi place ceva ce mi-a dat mama natură!

EL: Mai ai ceva de la mama natură?

EA: (*Se aşază încăpăţânată pe o treaptă.*) Nu mă mişc de-aici până nu-mi spui să-ţi place ceva la mine!

EL: Tocmai acum ţi-a venit? Hai, mişcă!

EA: Nici nu mă gândesc!

EL: N-aş putea să-ţi spun, mai degrabă, ce nu-mi place la tine?

EA: Nu! Vreau ceva care să mă bucure. Fă-mă să zâmbesc! Dă-mi motiv să fiu veselă!

EL: (*Se gândeşte. O măsoară din cap până-n picioare.*) Cred că-mi place, totuşi…

rujul tău!

EA: (*Dezamăgită.*) N-ai pic de imaginaţie. (*Se ridică şi trece pe lângă el fără să-i dea nicio atenţie.*)

EL: Dar zău că-mi place!

EA: Da, da, te cred.

EL: (*Aleargă după ea.*) Şi rochia e frumoasă! E nouă?

EA: O am de când eram în liceu.

EL: Şi încă îţi mai vine?

EA: (*Nu-i dă atenţie.*)

EL: Ei, hai, acum nu te bosumfla degeaba. Nu mă pricep la vorbe şi gata!

EA: (*Dispreţuitoare.*) Dar la ce te pricepi tu?

EL: (*Se înfurie.*) Asta-i bună! Dar cin te crezi? Ce drept ai tu să mă judeci? N-ai dreptul să te superi pe mine aşa. când îţi arde ţie.

Scena 3

(Se stârneşte vântul care dezlănţuie o adevărată furtună. Sunt împiedicaţi să înainteze. El se opreşte, ea nu. Vântul îl răsuceşte, îl ameţeşte, îl dezorientează. Ajunge pe marginea scării şi cade. Se agaţă de margine legănându-se în bătaia vântului. Strigă dar ea nu-l aude din cauza vântului.)

EL: Ajutoor! Hei, ajută-mă, nu mă lăsa aici!

EA: *(Înaintează* cu greu prin vânt.)

EL: (*Strigă. E cuprins de panică.*) Dar nu auzi, dragă, când te strig?

EA: (*Se opreşte. Parcă aude ceva.*)

EL: Nu mă lăsa, dragă! Dă-mi o mână de ajutor! Zău că-mi place rujul tău!

EA: (*Priveşte peste umăr. Se sperie că nu îl mai vede.*) Unde eşti?

EL: Aici jos, unde-ai vrea să fiu? Şi dacă nu vii mai repede, am să fiu jos de tot!

EA: (*Caută o soluţie pentru a-l salva.*) Ţine-te bine! Acum te salvez!

EL: Mai repede că mi-au îngheţat mâinile.

EA: E vântul prea puternic şi mi-e teamă să nu cad şi eu.

EL: Ce-ţi pasă ţie de vânt? Ridică-mă de aici!

EA: (*Se apleacă, îl apucă de haine, dar nu reuşeşte să-l ridice.*) Eşti prea greu! Încearcă şi tu să te ridici, nu te baza doar pe mâinile mele. Nu mai am putere.

EL: Parcă te lăudai că numai tu cari sacoşele pline de la piaţă. Hai, forţă!

EA: (*Se chinuie. Vântul îi despleteşte părul. Începe să plângă.*) Nu pot! Vai de mine, ce mă fac? Dacă te pierd? Încearcă să rezişti! Mă duc după ajutoare!

EL: (*Urlă.*) Unde pleci, proasto? Până jos ai două zile de mers! Nu mă lăsa aici!

EA: Dar nu mai am putere să te ridic!

EL: Hai, străduieşte-te, de ce eşti nevasta mea?

EA: (*Ezită: să coboare sau să-l ajute? îl trage de cămaşă. Se smiorcăie neputincioasă.*) Nu pot! Să nu cazi! Să nu mă laşi singură! Ce mă fac fără tine?

EL: (*Se ridică, într-un sfârşit, pe propriile puteri, ajutat totuşi de ea. De fapt nu era mare scofală. Cade*

obosit pe trepte.) Greu te mai mişti! Femeia slabă ce eşti! Dacă era după tine, mă lăsai să mă bălăngăn aici ca o pendulă. Nu eşti în stare de nimic.

EA: Zi mersi că acum eşti bine. Şi… cu plăcere.

EL: Cu plăcere ce?

EA: E răspunsul la mulţumesc-ul tău.

EL: Nici nu ţi-am mulţumit!

EA: Tocmai de aceea!

EL: Pentru ce să-ţi mulţumesc? Aoleu, ce mă fac eu cu tine? Nu poate avea omul

Încredere în tine! auzi minte: să cobori după ajutoare!

EA: (*Justificându-se umilă*.) Mă pierdusem de tot. Intrasem în panică.

EL: Şi în loc să faci ceva practic, fugi! Drobul de sare! Cine să te ajute în pustietatea asta? Şi pentru mintea asta şubredă mai vrei şi mulţumiri? (*Vede o rană sângerândă la picior*.) Vaai! Mor, femeie, mor şi tu stai ca o stană de piatră!

EA: (*Se apleacă grijulie să-i cerceteze rana*.) Vai ce rău te-ai lovit!

EL: (Satisfăcut de rana sa.) Uite, asta-i adevărata suferinţă! Ai mai văzut tu o astfel de rană?

EA: (*Scânceşte*.) Curge sânge! Vai de mine!

EL: (*Demn*.) Da, e sângele meu. Ştiam că nu mă pot

baza pe tine. Plec în vacanţă relaxat ca tot omul şi ba cad de pe scară, ba mă udă ploaia şi răcesc, ba mor pentru o rană sângerândă! (*Cade teatral pe trepte.*) Uite, nici vlagă nu mai am în mine! Şi totul doar din cauza ta! Nu mai bine rămâneam eu acasă? Am pierdut şi meciul de aseară... Şi asta numai ca să-ţi fac ţie pe plac! Să te scot în lume! Vezi câte fac eu pentru tine? Şi tu cum îmi mulţumeşti? Te smiorcăi când vezi sânge şi fugi după ajutoare când eu atârn pe buza prăpastiei. Halal soţie! Trebuia să-ţi descopăr într-o zi adevărata faţă. Femeile sunt nişte egoiste! Când fac, fac numai pentru ele!

EA: Decât să arunci cu vorbe, mai bine ţi-ai pansa rana cu ceva!

EL: Lasă-mă să mor aici! Să curgă tot sângele şi să scapi odată de mine! Tot vrei tu să-ţi faci de cap cu vecinul de dedesubt! Te-ai plictisit de mine? Du-te! Lasă-mă aici! Îţi redau libertatea! Îmi jertfesc sângele pe altarul acestei scări.

EA: (*Caută înfierbântată în geantă ceva să-l bandajeze, dar nu găseşte nimic. Într-un final îşi rupe o bucată de rochie.*)

EL: (*Ţâfnos.*) Lasă-mă, n-auzi? Sunt pe moarte! Nu mai ai ce-mi face. Nu m-ai ajutat atunci când am avut nevoie de tine! Ce vrei să dovedeşti prin asta acum?

EA: Îţi pansez rana ca să nu mai curgă sângele şi să poţi merge.

EL: Unde să mai merg? (*Cu lehamite.*) Ce rost mai are? Ce farmec mai are acum? continuă sau întoarce-te

singură! Te vei simţi mai bine fără mine. (*Ea îi pansează rana în ciuda protestelor lui.*) Mă doare! Sunt om, nu dulap, ce naiba? Umblă mai delicat cu piciorul meu. Încerci tu acum să dregi indiferenţa cu care mă tratezi, dar mie oricum mi-a sunat ceasul. Simt eu asta!

EA: Nu vorbi aiurea! Horoscopul tău pe săptămâna asta e de-a dreptul nemaipomenit! Spune că vei trece peste orice piedici şi vei ajunge la culmea existenţei tale. Vei descoperi cheia adevăratei fericiri. Trebuie să mergi înainte cu sau fără mine.

EL: (*Dispreţuitor.*) Ho-ros-cop!!! Vorbe de ameţit minţile naivilor! Nu cumva ai fost şi la ţigancă înainte de a pleca la drum?!

EA: (*Foarte sobră.*) Râzi tu, râzi, dar să ştii că mie mi-a fost prezisă călătoria asta!

EL: Nu zău!

EA: Am avut un vis premonitoriu!

EL: (*Plictisit.*) Ia mai termină cu prostiile astea!

Scena 4

EA: Am visat un drum foarte lat şi şerpuit. Nu urca, nu era o scară, dar era o cale. Mă rătăcisem şi căutam o direcţie. Nu mai ştiam ce să fac: să continui? Să mă întorc? Dar şi înainte şi înapoi mi se arăta aceeaşi privelişte mohorâtă: un orizont furtunos, tunând şi fulgerând ameninţător. Dar eu mergeam înainte până te-am întâlnit pe tine. Stăteai gânditor la o răscruce şi te odihneai. Am rămas cu tine şi te-am urmat, deşi te îndreptai spre furtună. Fulgere şi nori negri ne înconjurau iar tu mă ţineai în braţe…

EL: Eh, vise! Să nu-ţi mai pierzi vremea cu de-astea! auzi, vise!

EA: Dar tu în ce crezi?

EL: În fapte, în date, în concret! În realitate! mai urmăreşte şi tu ştirile, femeie, c-ai rămas în urmă! Tu încă mai trăieşti în epoca muşchetarilor. Mai deschide şi tu un ziar. Lasă dracului serialele de după amiază că nu înveţi nimic din ele! Intrigi peste intrigi! Iar intriganta e întotdeauna o femeie rea! Fii şi tu la curent cu actualitatea, cu lucrurile grave care ne presează! Dar ce? Te interesează pe tine chestiunile importante? Când te întâlneşti cu o cucoană faci doar schimb de reţete de prăjituri – pe care, în paranteză fie spus, nu mi le faci niciodată – şi îţi etalezi ultimele bluze de mohair. Pierdere de vreme în stil feminin! Degeaba ai televizor în casă dacă nu te informezi. Femeie ignorantă! Oare ce te interesează pe tine?

EA: (*Savantă.*) Parapsihologia!

EL: (*Pufnind.*) Para – pleosc! Tot ce-ncepe cu „para” e o para-porcărie! Interesează-te

şi tu de ceva mai pământesc: politică, economie, (*Cu emfază.*) ştiinţă!

EA: Şi parapsihologia e ştiinţă!

EL: Ştiinţă pe dracu’! Vorbărie goală!

EA: Dar arta? Ce poţi spune despre artă?

EL: (*Dispreţuitor.*) Arta!!! La fel de „para” ca toate celelalte. Eşti o… eşti o… o paraşut**ă**!

EA: Nimic nu-i mai frumos ca muzica, dansul, pictura, teatrul!

EL: Fleacuri trecătoare! Nu înveţi nimic din ele, de-aia şi trec aşa de uşor! Ia spune.

ştii cât a urcat dolarul săptămâna asta?

EA: (*Distantă.*) Ce mă interesează pe mine asta?

EL: Păi cum să te intereseze pe tine aşa ceva? Eu sunt creierul familiei! Eu sunt calculatorul casei! Ce ştii tu? Tu ceri doar bani să-ţi cumperi prostioare!

EA: Nu-ţi cer niciun ban. Am şi eu banii mei!

EL: Pe care-i risipeşti aiurea! mai bine ţi-ai cumpăra şi tu o carte ca lumea să citeşti! Apropo, ce carte ai citit ultima oară?

EA: Nu te preocupa tu de lectura mea, că oricum citesc mai mult decât tine!

Scena 5

EL: Ce citeşti?

EA: Nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală ce citesc în timpul liber.

EL: (*Insistent şi răutăcios.*) Spune ultima carte şi te las în pace!

EA: O carte de poezii!

EL: (*Pufneşte batjocoritor.*) Hai că mă enervezi! Îţi baţi joc de mine? În loc să pierzi vremea citind poezii, mai bine pune mâna şi fă nişte clătite. Nu faci bunătăţi decât când îţi vin rubedeniile în vizită. Mie nu-mi faci niciodată!

EA: (*Enervată.*) Ia mai taci şi ia-o din loc! Îţi merge gura ca o fofelniţă!

EL: Nu pot să merg! Mă doare piciorul!

EA: Prostii! Nu te mai alinta!

EL: Ce-ţi pasă ţie de durerea mea? Vezi-ţi de poezelele tale. (*Se ridică, merge şchiopătând, face grimase de mare suferinţă.*) Dacă ar fi după tine, mi-ai face vânt în prăpastie. Puţin îţi pasă ţie dacă sufăr sau nu! Pot să mă arunc de aici şi tot nu ţi-ar păsa. (*Face un gest că vrea să se arunce în hău.*)

EA: Ei, hai, aruncă-te dacă n-ai ce face!

EL: Mă arunc, să ştii! (*Ridică un picior peste golul de jos.*)

EA: (*Speriată.*) Stai!

EL: Spune că-ţi pare rău!

EA: (*Agitată.*) Îmi pare rău!

EL: Spune-mi că mă iubeşti!

EA: (*Pe acelaşi ton.*) Te iubesc!

EL: Spune-mi că nu poţi trăi fără mine!

EA: (*Docilă.*) De ce mă chinuieşti aşa? Dacă te arunci, mă arunc şi eu! Dacă mi-ai cere-o, aş sări numai

eu!

EL: (*Plictisit.*) Aiurea! De ce ai face-o? Tu, cu egoismul tău feroce?! Tu n-ai face nimic pentru mine!

EA: Ce-ai vrea să fac pentru tine?

EL: Tu nu eşti în stare să te sacrifici pentru mine! Tu, care ziceai că ai vrea un copil!

Tu n-ai grijă decât de firul de la ciorapi şi de manichiură!

EA: (*Distrusă.*) Uită-te la mine cum am ajuns! Mi-am abandonat pantofii ca să merg în pas cu tine, să nu te ţin pe loc! Am renunţat la bagaje – deşi tot eu le căram – ca să nu-ţi îngreuiez ascensiunea! Te-am lăsat mereu pe tine înainte! Mi-am lepădat ciorapii ca să poţi repara scara – pe care tot n-ai reparat-o până la urmă! Mi-ai aruncat fardurile! Ţi-am dat sandvişurile care mi se cuveneau!

EL: Ei, aş!

EA: Mi-am sfâşiat rochia cea mai dragă ca să te bandajez! Ţi-am dat umbrela ca să nu te ude ploaia! Priveşte cum am ajuns! O epavă! Ştiu că ai vrut să mă abandonezi pe scară! Ştiu că m-ai crezut nebună! Dar cu toate astea iată-mă aici, urmându-te orbeşte fără să ştiu unde duce scara asta a ta! mai am oare rezerve? Mai am oare ce rupe din mine ca să-ţi dau ţie? Ce mai vrei de la mine? Vrei să mă arunc de pe scară? O fac şi pe asta!

EL: Ei, hai, nu exagera acum! Nu ţi-am cerut nimic! Şi nu face tu socoteala care din noi a oferit mai mult

celuilalt! Aşteaptă să fac şi eu bilanţul!

EA: (*Furioasă.*) Să nu cumva să îndrăzneşti să faci o astfel de comparaţie!

EL: (*Arogant.*) De ce? Ţi-e teamă că balanţa o să atârne mai greu la mine, nu? Ţi-e teamă să nu fii în deficit! Femeie nerecunoscătoare! Mi-am pierdut vremea cu tine! Nu mi-ai mulţumit niciodată pentru ceea ce am făcut pentru tine!

EA: (*Dură.*) Ai vrea să-ţi mulţumesc?!

EL: N-am nevoie de mulţumirile tale mincinoase! Ar trebui să fii dată ca exemplu

negativ celor care vor să se mărite: fetelor, nu faceţi ca ea!

EA: (*Din ce în ce mai furioasă.*) Fetelor, nu vă măritaţi!

EL: Nu lor trebuie să le spui asta, ci sărmanilor bărbaţi cărora le suciţi minţile cu minciuni doar ca să vă ia! Bărbaţilor, mai bine puneţi-vă singuri şireangul de gât, decât să vă luaţi neveste!

EA: (*Cu ochii îngustaţi de furie.*) Eşti diabolic! Deci asta crezi tu despre căsnicie! Să-ţi fie ruşine!

EL: (*Distant.*) I-auzi cine vorbeşte de ruşine! Ingrato!

Scena 6

EA: (*Porneşte furioasă în jos pe scară.*) Mitocanule!

Drum bun şi cale bătută! (*Coboară.*)

EL: (*Arţăgos.*) N-ai decât să pleci! Lasă-mă dracului în pace! Şi să ştii că televizorul color eu l-am luat, cu banii mei! Să nu te atingi de el, ai auzit?

EA: (*Cu ură.*) Te las dragul meu, cu vârf şi îndesat. Primul lucru pe care o să-l fac, o să-l arunc de pe balcon. Ţăndări să se facă! Să faci borş cu televizorul tău!

EL: Tu vorbeşti?! Cât la sută din zi te uiţi tu la serialele tale şi cât mă uit eu la ştiri?

Hai, mai poţi spune ceva?

EA: Când te întorci ai să-ţi culegi pijamaua din stradă!

EL: (*Tăios.*) Dacă mă mai întorc!

EA: N-ai decât! O chem pe mama să se mute la mine! Apartamentul e al meu, că mama ne-a dat banii!

EL: Ce vorbeşti?! Cine l-a cumpărat? Eu şi maică-mea!

EA: Cu banii de la mama mea!

EL: Puteai să stai tu cu banii în sân mult şi bine, că dacă nu-l găseam eu de ocazie, ai fi dormit şi acum pe-o bancă în parc!

EA: Acolo ai să dormi tu de-acum încolo!

EL: Mai bine dorm aici, pe scară, decât în acelaşi oraş cu tine!

EA: La naiba cu scara ta!

(Ea coboară şi dispare din scenă. El urcă şi dispare din scenă.)

— Sfârşitul actului al treilea –

43

ACTUL AL PATRULEA

Scena 1

Ea apare din stânga sus, coborând furioasă scara. El apare din dreapta jos, urcând plin de avânt. La mijloc, pe bucla scării, unul într-o parte, altul în cealaltă parte a buclei, se observă. Au acelaşi gest de uimire privind în urma lor, de unde veneau, ştiind că se despărţiseră demult. Nu-şi dau aparent nicio atenţie, dar se opresc pe trepte.

EL: (*Cu spatele la ea.*) Cum ai dormit în noaptea asta?

EA: (*Îmbufnată.*) Foarte bine.

EL: (*Scoate din geanta care rămăsese la el trusa de machiaj şi i-o întinde ei.*) Ia şi te aranjează că arăţi groaznic!

EA: (*Înţepată.*) Aşa arăt eu: groaznic! Ce-ţi pasă cum arăt? Sunt o tânără femeie groaznică! Arăt cum vreau! Vreau să arăt groaznic? Atunci arăt groaznic! S-o găsi vreun fraier să se uite la mine…

EL: (*Scoate din geantă un pachet de mâncare. Îl desface, îl analizează, apoi i-l întinde ei.*) Na, poate ţi-o fi foame!

EA: Nu mi-e!

EL: Ia-l că e ultimul! Nu te încăpăţâna degeaba că n-ai mâncat nimic în ultima vreme. Îţi trebuie putere ca să urci!

EA: Eu nu urc! Eu cobor!

EL: Şi la coborâre îţi trebuie putere. Dacă ameţeşti şi cazi de pe scară?

EA: N-o fi mare pagubă!

(Câteva momente de linişte.)

EA: (*Aparent indiferentă.*) Te mai doare piciorul?

EL: (*Îşi aminteşte de rană. Botos şi mofturos.*) Bineînţeles că*… (Se opreşte.) N*u, nu mă **m**ai doare deloc! Ha ha! Mi-a trecut! (Scoa*te din buzunar fâşia de rochie.) Ui*te, am păstrat asta, poate o coşi la loc. E o rochie prea drăguţă ca să o arunci!

EA: Aş, e veche!

EL: Ştiu, de când erai în liceu! Îţi vine bine, să ştii!

EA: Da’ de unde! Am mai lărgit-o la cusături ca să

mă-ncapă.

EL: (*O priveşte pe furiş.*) Ştii? Poţi să păstrezi televizorul color!

EA: Ce să fac cu el?

EL: Să urmăreşti filmele care-ţi plac. Eu pot urmări ştirile la radio dacă vreau sau pot citi ziarele! Am de unde mă informa. Dar tu? Tu unde să vezi filmele? N-aş suporta să te văd stând ciorchine la raionul de televizoare împreună cu toate vânzătoarele din magazin.

EA: Nu mă mai uit la filme!

EL: Cum aşa?

EA: Mă dedic artei!

EL: Ce spui?!

EA: (*Patetică.*) Vreau să devin o mare poetă! Am primit un semn ceresc! Mi s-a spus cândva „deocamdată nu”, dar acum e momentul! Cerurile mi-au spus că da! Acum e şansa vieţii mele!

EL: Şi ce-ai să faci?

EA: Am să-mi sacrific viaţa personală, timpul liber, chiar orele de odihnă pentru a scrie!

EL: Te simţi aşa de inspirată? Aşa, dintr-odată?

EA: Toţi marii poeţi au fost nişte boemi. Acum şi eu sunt o boemă. Tocmai mi-am jertfit fericirea conjugală pe altarul poeziei!

EL: (*Indignat.*) Adică renunţi la mine pentru a scrie

poezii?

EA: (*Superioară.*) Întocmai!

EL: Şi cu mine cum rămâne?

EA: Urcă scara şi vezi ce te aşteaptă! Nu asta voiai?

EL: Ba da! Şi-am să ajung!

EA: Tocmai! Tu asta ai să faci! Ai să alergi toată viaţa după cai verzi! Nu există niciun capăt! Mergem de trei zile şi parcă ne învârtim în cerc. Scara asta e fără sfârşit! Iar eu, proasta, mă iau după tine şi mă azvârl în necunoscut.

EL: (*Convins.*) Ba sigur ajunge undeva!

EA: Pe naiba!

EL: Am să-ţi demonstrez că ajunge! Mâine sigur ajungem undeva!

Scena 2

EA: Nu e cazul să spui „ajungem” pentru că eu nu merg nicăieri! Adică nu în sus. Mă duc acasă să-mi încep creaţia!

EL: (*Ordonă.*) Ba ai să vii cu mine!

EA: Nici nu mă gândesc! Păstrează-ţi sandvişul. Ai drum lung de făcut!

EL: Nu mai e mult, pun pariu!

EA: S-o crezi tu!

EL: Vino cu mine!

EA: Nu vin!

EL: Eşti încă soţia mea şi faci cum îţi spun!

EA: Oi fi eu soţia ta – încă! – dar nu mai am de gând să fac sluş în faţa ta! Sunt o femeie puternică, groaznică şi talentată! Mă aplec în faţa singurului meu stăpân: poezia!

EL: Dar eu sunt muza ta poetică! Mi-ai dedicat şi mie o strofă, ai uitat?

EA: Poezia aceea a fost scrisă într-o etapă a vieţii mele de care nu mai vreau să-mi amintesc. Adevărata mea viaţă abia acum începe! Mă arunc plină de viaţă în calea împlinirii mele artistice!

EL: Hai cu mine până la capăt şi pe urmă te întorci… ne întoarcem şi **t**u te dedici poe**z**iei.

EA: Ipocritule! Vrei să mă înhami din nou la căruţă? Nu nu nu! Sunt un cal liber zburdând pe dealuri! Sunt o pasăre ce se înalţă spre nemurire!

EL: (*Mai întâi nervos.*) Ba vii cu mine! (*Apoi se calmează brusc.*) Te rog eu!

EA: (*Îl priveşte stupefiată.*) Mă rogi?!

EL: Da, te rog să continui drumul alături de mine. La capăt ai să te hotărăşti ce faci cu poezia!

EA: (*Vrea să rămână dură, dar se înmoaie încetul cu-ncetul. Începe să zâmbească.*) De ce vrei să merg şi eu?

EL: Mi-e frică de unul singur. Azi-noapte n-am închis un ochi.

EA: Şi ţie ţi-e frică de lilieci?

EL: Nu de lilieci. De întuneric. Şi am şi rău de înălţime.

EA: (*Se apropie de el.*) Nici tu n-ai putut să dormi, pui mic? (*Îi cuprinde capul între mâini.*) Şi eu m-am gândit numai la tine.

EL: (*Se ghemuieşte în braţele ei şi o strânge şi el cu putere.*) Hai, mănâncă tu sandvişul ăsta!

EA: (*Îl rupe în două şi-i dă şi lui o bucată.*) Bine, uite, pentru tine am să mănânc o bucăţică. Trebuie să prind putere la urcuş.

EL: Adică la coborâş!

EA: Nu, nu, urcăm!

EL: Ba coborâm. Trebuie să-ţi aşterni poeziile pe hârtie.

EA: Ba trebuie să ajungem la capăt!

EL: Poezia te cheamă! Trebuie să te apuci cât mai repede de scris. Inspiraţia nu vine oricând!

EA: Lasă poezia în pace! Nu-s în stare să leg două cuvinte!

EL: Ba faci versuri frumoase! „Şi soarele pieri în zarea-albastră…”

EA: (*Nu-i vine a crede.*) Ai ţinut minte prima mea poezie?!

EL: I-am compus şi o melodie în timp ce încercam să adorm astă noapte.

EA: (*Fericită.*) Da?? Hai, cântă-mi-o, te rog! **EL:** (Sobru.) „Şi soarele pieri în zarea-albastră şi noi stăteam pe scară rătăciţi Ah, unde este, vai, iubirea noastră?

Ah, unde-s anii noştri fericiţi?”

(Melodia este aceeaşi de la cea pe care o cântase ea cu versurile „Hai vino iar în gara noastră mică…”)

EA: (*Emoţionată până la lacrimi.*) Ce voce frumoasă ai! Nu credeam că o să-mi aud vreodată propriile versuri puse pe o melodie atât de frumoasă!

EL: (*Făcând pe grozavul.*) Deh, mai cânt şi eu câteodată, sub duş, dacă nu îndrăznesc prea mult spunând că ceea ce fac eu se numeşte cântat.

EA: Nu fi modest, dragule! Ai cântat superb! (*Sare în sus.*) Gata, plecarea! (*Priveşte în sus.*) Ai dreptate! Nu mai e mult! Parcă se şi vede ceva acolo, nu ţi se pare?

EL: (*Analizează atent punctul din depărtare.*) Da, da, să ştii că se vede deja capătul!

Ţi-am spus că ajungem în curând!

EA: (*Tace zâmbind ca o fetiţă cuminte.*) După tine, iubitule!

EL: (*Face doi paşi înaintea ei, se opreşte, se întoarce şi-i întinde mâna.*) Hai! (*Ea îl prinde de mână şi păşeşte alături de el, niciun pas mai în faţă sau mai în spate. Pare fericită.*)

Scena 3

(Urcă amândoi încet privind spre înălţimi. De la capătul de sus al scării se aud zgomote. Apar un bărbat şi o femeie. El – îmbrăcat neglijent, umil, sub dominaţia femeii. Ea – elegantă, superioară, puternică, robustă.)

FEMEIA: (*Tăioasă.*) Ce mă fac eu cu tine, bărbate? Tu mă bagi în mormânt! Hai, mişcă odată!

BĂRBATUL: (*Gârbovit, temător, retrăgându-se din calea ei.*) Sunt obosit. N-am mai făcut popas de câteva zile!

FEMEIA: Eşti bărbat, ce naiba? Îţi trebuie atâta odihnă? Eu cum de rezist şi sunt o biată femeie!

BĂRBATUL: (*E extenuat. Se prăbuşeşte pe trepte.*) Nu mai pot!

FEMEIA: Dar să te uiţi după femei mai poţi, da? Împiedicatule! Nu pot face om din tine, oricât m-aş chinui! Şi tocmai mie mi-a fost dat să te iau de bărbat! Parcă alţii

nu s-ar mai fi găsit pe lume! (*Priveşte acuzator spre cer.*) De ce tocmai el, Doamne?

(Ea şi el se apropie curioşi.)

EA: (*Politicoasă.*) Bună ziua!

FEMEIA: (*Cu ciudă, cercetând-o din cap până-n picioare.*) Nu-i nici bună, nu-i nici ziuă!

EA: Se pare că avem acelaşi drum.

FEMEIA: Depinde de direcţie!

EA: Urcaţi sau coborâţi?

FEMEIA: Din cauza porcului ăstuia bătrân... coborâm! (Îl l*oveşte cu piciorul.)*

EA: (*Bucuroasă.*) Deci scara duce undeva!

FEMEIA: Duce, ca toate scările!

EA: (*Curioasă.*) Unde?

FEMEIA: Ce trebuie să-ţi spun eu ţie? Urcă şi-ai să afli!

EA: (*Ofensată.*) Era doar o întrebare!

FEMEIA: Ai tot dreptul să întrebi.

EA: Şi de ce coborâţi?

FEMEIA: (*Plictisită, dându-i o palmă peste ceafă soţului său.*) Ştii cine e porcul

ăsta?

EA: (*Abţinându-se să nu râdă.*) Bănuiesc că e soţul.

FEMEIA: (*Dispreţuitoare.*) Da, consortul ales de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

EA: Aha!

FEMEIA: (*Înainte de a mai spune ceva, devine prudentă.*) Da mata cine eşti?

EA: El e soţul meu iar eu sunt soţia lui! Suntem în concediu.

FEMEIA: În concediu aici? Alt loc nu v-aţi găsit?

EA: Puteam merge şi la Paris, desigur, dar iubitul meu (Îl strânge posesivă de braţ.) a avut cea mai originală idee: să ne petrecem concediul pe scară. Nu-i aşa că e original?

FEMEIA: (*Scârbită.*) Original pe dracu'! Au mai avut şi alţii ideea asta! De exemplu tâmpitul ăsta! (*Îşi loveşte bărbatul din nou.*) Şi el m-a cărat după el pe scară şi unde-am ajuns? To-ot coborâm! Cândva urcam şi noi mână în mână ca doi porumbei, dar gata, s-au dus vremurile idilice! Aşa păţeşti când te iei după bărbaţi!

EA: Dar de ce coborâţi? V-aţi certat şi voi?

FEMEIA: Certat? Noi? Glumeşti! Tu nu ştii povestea?

EA: (*Neştiutoare.*) Ce poveste?

FEMEIA: Cea cu mărul…

EA: (*Face o figură cum că înţelege.*) Aaa! Şi voi?! (*Îl zguduie de braţ pe soţul ei.*) I-auzi, dragă, cine-s dânşii!

FEMEIA: Uită-te la noi! O pereche lamentabilă! Cuplul în criză!

EA: (*Naivă.*) Treceţi printr-o criză? Ce păcat!

FEMEIA: Nu, dragă. E mai mult decât o criză! E un catastrofal declin! Ce? Nu ne era nouă bine acolo sus? (*Arată cu capul spre cer.*) Eram o biată femeie neştiutoare plimbându-mă toată ziua printre pomi. Porcul ăsta ce crezi că făcea? Pândea lacom prin tufişuri făcând mai apoi pe sfântul. Nu ştiam, dragă, ce-i în mintea bărbaţilor că alţii nu mai cunoscusem! Dar el – cât îl vezi de mic şi de urât – avea pofte ascunse uitându-se la mine! Numai asta vede când priveşte o femeie. Într-o noapte l-am văzut îngropând ceva la rădăcina unui copac. Ai idee, dragă, ce ascundea, mârşavul? Un cotor!

EA: (*Nu înţelege.*) Aha!

FEMEIA: Un cotor de măr, nu înţelegi? El a mâncat primul din măr, nu eu! El mă pândea din ascunzişuri cercetându-mi fiecare părticică a trupului! Ăsta-mi era dragul de el pe care a trebuit să mi-l iau de bărbat, că ne vorbea lumea pe la

spate. Adio paradis! Adio nemurire! Şi numai din cauza lui! (*Îi mai dă o palmă peste ceafă.*) Hai, mişcă, avem drum lung la coborâre.

EA: Deci aţi fost sus!

FEMEIA: (*Plictisită.*) Am fost.

EA: (*Nerăbdătoare.*) Şi cum e?

FEMEIA: Cum să fie? Nu e nimic. Nu merită efortul. Ce? Voi acolo vă duceaţi? Nu-i decât reclama, că de fapt, nu-i mare scofală, să ştii!

EA: Şi-i departe?

FEMEIA: (*Priveşte în sus, încercând să aprecieze distanţa.*) Oho!

EA: (*Dezamăgită.*) Chiar aşa de departe?

FEMEIA: Păi noi de acolo venim şi tot coborâm de… pe la crearea lumii încoace.

EA: (*Privindu-l acuzatoare pe soţul ei.*) Ai auzit? Nu putem ajunge niciodată acolo!

(*Îi respinge braţul.*) M-ai păcălit! Scara ta nu duce nicăieri!

FEMEIA: Eu vă las a vă rezolvaţi singuri problema. Hai, bărbate, nu lenevi! Mişcă la

vale!

BĂRBATUL: (*Extenuat îi aruncă peste umăr câteva vorbe celuilalt bărbat.*) Ascultă-mă pe mine! Nu mai urcaţi, că nu merită!

FEMEIA: Tu să taci! Lasă-i să hotărască singuri asta! Nu toţi sunt ca tine! (*Îi zâmbeşte complice celeilalte femei.*) Eu vă urez drum bun. Dar ascultă un sfat din

partea unei femei cu experienţă: lasă naibii scara că nu duce unde crezi. Caută un drum drept, fără suişuri, fără coborâşuri, că-i mai sigur! *(Bărbatul şi Femeia coboară în continuare scara până ies din scenă.)*

(El şi ea la o oarecare distanţă pe scară, fără să se privească. Sunt amândoi bosumflaţi.)

EA: (*Tristă.*) Încă un concediu ratat…

EL: Şi ai să dai vina tot pe mine, ca de obicei. Nu trebuia să te iei după mine dacă bănuiai că scara nu duce nicăieri.

51

EA: Eu am avut încredere în tine, dar tu m-ai amăgit. Nici tu nu ştiai unde duce, dar ai făcut pe grozavul. Recunoaşte că nu ştiai!

EL: Ai văzut că nici ei nu ştiau unde urcă şi totuşi au urcat.

EA: Dar au fost izgoniţi şi apoi condamnaţi pe veşnicie la coborâre.

EL: Poate că noi suntem condamnaţi la urcuş. Undeva tot trebuie să ajungem!

EA: Nu merită urcuşul dacă la capăt te aşteaptă tot coborâşul! mai bine ne-am întoarce acasă! Acolo nu avem prea multe trepte de urcat sau de coborât. Hai, poate mai prindem serialul de la miezul nopţii!

EL: (*Tresare dintr-odată luminat.*) Aşa e! Şi retrospectiva sportivă a săptămânii! Câtă dreptate ai, iubito! (*O prinde de mână şi coboară amândoi în fugă. El se opreşte brusc. Priveşte prudent în prăpastie.*) Mergem prea încet! Am o idee mai bună!

(Ţinându-se de mână, sar în gol în partea din spate a scării unde spectatorii nu-i mai pot vedea. Se aude un „Aaa” lung apoi „Buf” la aterizare. Apoi vocea ei plângăreaţă.)

EA: (*Numai vocea ei din spatele scării.*) Vai, dragă, mi s-a rupt o unghie!

— Sfârşit –

„***Scara***” de DANA MÂNDRU e1996